

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

צינור נקי

רבי יואל כהן שנפטר לפני שבוע, היה גאון עולם שלא החזיק מעצמו והיה חבר של תלמידיו, גם של הצעירים ממנו בשבעים שנה. הוא החסיד היחיד שליווה את הרבי מליובאוויטש בכל יובל שנותיו כאדמו"ר, מיומו הראשון ועד יומו האחרון. דמותו המרתקת מתגלה כעת, בפרויקט מיוחד

הרב שלא שחור
ראש יהודי

בעבודת ה'
אין חופש?
פניקה!

הסתיימה
השבעה.
וסבתא צלצלה!
התועדות

אספר לכם על
יהודי שהיה לו
אכפת
התבוננות, הרב
עדין אבן ישראל
(שטיינזלץ)

תשעה באב
התאדה ואנחנו
בכנרת עם המנגל
שאלת השבוע

מחכים שהילדים יהיו גדולים?

תנו לכסף לגדול יחד איתם

תשואות
גבוהות

בטוחות
כפולות

מודל
ייחודי

לפרטים חייגו: 072-3951096

משקיעים
באמונה
מקום בטוח לביטחון שלך

לינוך תואר + תעודה במייוחד שבילך

הצטרפי לאחת מהתוכניות הייחודיות בתואר הראשון
בחוג לחינוך מיוחד במכללת הרצוג

לקויות
לימודיות מורכבות

קשיים
רגשיים-התנהגותיים

רכיבה
טיפולית

אבחון
דידקטי

מנחה מיזמוניות
חברתיות-רגשיות

הוראה
מותאמת

מספר המקומות בכל תוכנית מוגבל
למסיימות, תינתן תעודת הסמכה בנוסף לתעודת תואר ראשון

החוגים המשתלבים עם החוג לחינוך מיוחד:

לשון | אנגלית | ספרות | גיאוגרפיה | אזרחות | תושבי"ע | היסטוריה |
לימודי א"י | תקשורת | תנ"ך | מחשבת ישראל

בהרצוג לומדים
חצי מהבית וחצי במכללה

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

שמיטה בשבילי?

רק אוצר הארץ

שמיטה לכתחילה וחקלאות ישראלית

פריסה ארצית
רחבה

טכנולוגיה
מתקדמת

איכות
ללא פשרות

בתמיכת גדולי הרבנים

הצטרפו היום לאוצר הארץ!

***9273**

אוצר הארץ
שמיטה לכתחילה

משחררים את קומי אורי!

הפנינג שמחה פורצת שדר

בגבעת קומי אורי

שליד יצהר

יום שני • י"ז אב • 16:00

חיתום
ציליה אנטמן

דוכני מכירות

מופע
ריקודים ושמחה
בין הכרמים

עם אוהד ואן לואן

דוכני יצירה
לילדים

דוכני מזון

מתנפחים

הכניסה חופשית • דוכני מזון ומכירות בתשלום
חניה בגבעת תקומה ומשם הליכה רגלית של כ-10 דקות

גבעת 'קומי אורי' נמצאת כבר שנתיים תחת צו שטח צבאי סגור עם אכיפה של חיילי מג"ב במקום. צו שנועד להפריע לתושבי הגבעה, למנוע מיהודים לבוא אליה ומייצר איבה בין החילים והתושבים. הגיע הזמן להפסיק את העוול!

לפרטים נוספים: ערבה 052-4424061

יוסף פריסמן הפקות

חופמים להצטרף, באהבה!

שני פגש בקרוב

בראש סיון 2020

ההרשמה לתואר שני בעיצומה! הקמפוס התורני לגברים ברחובות

בוא ללמוד בביה"ס הגדול ללימודי תואר שני M.Ed.
במגוון מסלולים:

הוראת מקרא
וספרות חכמים

ייעוץ
חינוכי

ניהול וארגון
מערכות חינוך

מגוון מלגות
לסטודנטים ולבוגרים**

חדש! למידה
היברידית ומקוננת

אווירה
תורנית

יום לימודים
אחד בשבוע

חפשו ב Google "תואר שני באורות רחובות" | | 1800-500-210

לירן: Liran@orot.ac.il | 08-9485622 | 052-4004545 | 052-5001313

*במוסדות האקדמיים במגזר הדתי בישראל, בהיערכותם ללימוד מרחוק ובחויית הלימוד בימי הקורונה, על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון "מאגר מוחות" 2020 **מלגות דיקן, מלגות מיוחדות לבוגרי המכללה ולסטודנטים שאינם זכאים למימון משה"ח | מלגה נוספת לזכאים דרך ארגון המורים או הסתדרות המורים

אפילו לא שבעו! עברו רק כמה ימים מתשעה באב ופתאום נחמה, חזרה לשגרה ונוסעים לכנרת?

כך בדיוק נראית נחמה

הרב חגי לונדין

לאחר רגע-שיא בחיינו – טובים ורעים – ישנו תמיד סוג של נפילת מתח. כך לאחר יום הכיפורים או חתונה, וכך לאחר תשעה באב. אדם אינו יכול – ואינו אמור – לחיות במתח רוחני גבוה שאינו מותאם לאישיות הנורמלית שלו. לכן מעגל השנה היהודי מורכב מנקודות ציון משמעותיות על גבי גרף החיים השגרתי; נקודות שנותנות לנו 'להרים את הראש מעל המים'. לנשום מעט – ולשוב לשגרה.

מנקודת ציון לנקודת ציון, מנשימה לנשימה – אנו מתקדמים! ניתן לדמות זאת לצורה גרפית של ספירלה; מעגליות שמגיעה כל פעם לנקודה גבוהה יותר מהקודמת. ודאי שלאחר שלושת השבועות ותשעה באב אנו שבים לשגרה, יוצאים לטיולים ומבלים עם המשפחה. להבדיל, גם לאחר אבלות אישית תובעים חז"ל "שעתיד המת להשתכח מן הלב לאחר שנים עשר חודש", האבל מוכרח לשוב לשגרת החיים.

אבל – וזהו אבל גדול – השיבה היא בנקודה משמעותית יותר מאשר קודם. לאחר שהפנמנו את הצער על החוסר בבית המקדש אנו שבים לבילויים באופן עדין ומדויק יותר. הנחמה שלנו היא שלמרות שאין לנו בית מקדש אנו מתקדמים משנה לשנה. מדינת ישראל פורחת, עם ישראל שב לארצו, הציבור היהודי הולך ושב אל המסורת יותר ויותר. בית המקדש הממשי אמנם לא בנוי מול עינינו אבל עוד לבנה של בית המקדש העליון נבנתה בלב שלנו. מספר ימים או שעות שבהם הפנמנו שיש בחיים יותר מאשר הנאות רגעיות – מאפשרים לנו להמשיך בשגרה, כאשר בתת ההכרה שלנו מונחת תוכנה משמעותית. תשעה באב של השנה הבאה (בעזרת ה' כבר יהפוך לחג, אך גם אם לא) יהיה משמעותי יותר מאשר תשעה באב של שנה זו, כפי שתשעה באב של שנה זו היה משמעותי יותר מתשעה באב של שנה שעברה. כך נראית נחמה, כך מקדם הקדוש ברוך הוא את עולמו.

מה שצריך

הרב אריק מלכיאלי

יהודי הוא יצור של מולטיטסקינג. רב משימתי בו בעת.

יהודי הוא חייל בצבא ה'. הגדרתו של חייל היא שאין לו סטטוס או תפקיד אחד מוגדר וקבוע. היום הוא מתאמן, מחר יוצא לפעילות מבצעית מורכבת, ומחרתיים הוא יכול לככב בתורנות של ניקוי השירותים. אין בכך כל סתירה. זה היופי שבו.

חייל עניינו התמסרות טוטלית, ולכן הוא יכול לבצע ולהיות בחוויות שונות, כל עוד הן משרתות את המטרה של היחידה שלו.

אז יש זמנים בהם ה' דורש מאיתנו לזכור את החורבן ולהיות בקו של 'גבורות' ומרירות, יש זמנים של קו השמחה והחסד, ויש זמנים בהם המשימה היא שמירת על בריאות הגוף. כי אצל לוחם, השניה והאוכל ואפילו זמני המנוחה, הם כולם חלק אינטגרלי מהלוחם המבצעי.

בלשון הווה זה נקרא "בכיה תקיעא בליבאי מסיטרא דא, וחדווה מסיטרא דא". הבכי תקוע בלבי מצד זה, והחדווה מהצד השני. חסידים הסבירו בכך את הפסוק "אנה ה' כי אני עבדך". דוד המלך אומר לה' – איפה אתה צריך אותי? אני מסור ונתון לגמרי למה שצריך ולאן שצריך. והסיבה לכך היא "אני עבדך בן אמתך", אצלי הביטול והעבודות כל כך דומיננטיים, עד שהם כבר עוברים אליי דרך הגנים.

אפשר להזמין אותך לארטיק?

הרב ישי אלגאזי

חסיד מאודסה נכנס ליחידות אצל הרבי הקודם של חב"ד – הרבי הריי"ץ. בין הדברים הרבי התעניין במצב הרוחני של חסידי אודסה, והחסיד סיפר לרבי איך שברוך ה' המצב משיב רצון, יהודים לומדים חסידות, מתפללים באריכות ודואגים אחד לשני מתוך אהבת ישראל. הרבי שמח מאוד למשמע הדברים והעניק לחסיד עשרה רובל.

חסיד אודסאי אחר ששמע על דבר היחידות חשב לעצמו "כשאכנס אני, ואספר לרבי מה באמת קורה באודסה, אקבל מהרבי בוודאי סכום כפול". אך מה נכמרו פניו כשבסיום התיאור העסיסי על כל אותם הדברים השליילים המתרחשים באודסה, העניק לו הרבי רק רובל אחד.

לתמיהתו של האיש ענה לו הרבי: "מה מתחולל באודסה זה יודע אני גם בלעדיך. רציתי רק לוודא באיזו אודסה אתה חי!"

ובאיזו גלות אתה חי? האם גלות כואבת שרואה את המצב הקשה וזהו... או שמא הנך חי בגלות וירידה שכל כולה אומרת ירידה לצורך עליה. סתירה על מנת לבנות. ריקבון לשם צמיחה מחודשת וטובה יותר.

אכן, אדם שחווה את תשעה באב ברובד החיצוני של חורבן לשם חורבן, קשה יהיה לו עד מאוד לעשות את המהפך הזה של חזרה לשגרה ועוד לשגרת ימי הקיץ וטיול בכנרת.

אך אם נתחבר רגע לרובד הפנימי של תשעה באב והחורבן, אמנם נכאב עד מאוד, אך עם זאת נצא מאושרים משהו. רגועים בעומק הלב. כי אנחנו מבינים שכל מטרת סתירת בית המקדש והגלות אינה סתירה לשם סתירה אלא סתירה לשם בניה.

הרי הקדוש ברוך הוא מקיים את כל המצוות ("מגיד דבריו... חוקיו ומשפטיו לישראל" כדרשת הגמרא), ואם כן איך הוא חרוב את בית המקדש כאשר אסור הדבר? ...! אלא מובן שההרס נעשה בהיתר – על מנת לבנות בניין טוב יותר. סתירה לשם בניה!

לא בכדי נולד משיח דווקא בתשעה באב ודווקא ביום זה איננו אומרים תחנון, כביום חג ("קָרָא עָלַי מוֹעֵד"). כשמסתכלים על הדברים לעומקם, מבינים איך מיד לאחר יום כל כך רע מגיע ט"ו באב שלא היו ימים טובים כמוהו לישראל...

הסתכלות זו מתבססת על אמונה פנימית וחזקה, שכל מה שה' עושה זה לטובה. אמנם הקדוש ברוך הוא חרוב את בית המקדש והגלה את עם ישראל, אך המטרה האמיתית של כל זה היא שדווקא מתוך אותה ירידה תבוא העלייה היותר גדולה לעם ישראל.

אז אמנם התאבלנו ובכינו בתשעה באב, אך גם יצאנו שלווים ורגועים יותר, כי הנה כבר מפציעה הפנימיות האדירה והעצומה של היום ומהביאה לנו את השמחה והשלימות הגדולים ביותר בגאולה.

אם חיים את הצד הפנימי של תשעה באב, אז אולי הסתירה לא כל כך גדולה ואפשר לצאת לטיול טוב בכנרת ולאזור כוחות כדי שנוכל להמשיך את מלאכת ניפוח חומות הגלות בעבודת ה' מתוך שמחה.

עכשיו אפשר להזמין אותך לארטיק?

ההרשמה
בעיצומה

לתורה משִׁיבַת נֶפֶשׁ

במכון משיבת נפש לומדים תורת הנפש היהודית
ובניית כלים מעשיים מתוך התורה עצמה
בתוכנית שפותחה על ידי ר' הראל חצרוני

בהכוונתו של הרב דניאל סטבסקי שליט"א
מתוך מבט מעמיק וניסיון רב בהבנה ובהכוונת נפשות ישראל

יום הכרות הקרוב: א' אלול | 9.8

פרטים נוספים

יצירת קשר

מוריה 052-6980522
machonmeshivatnefesh@gmail.com

יחס אישי

קבוצות מגובשות
אווירה משפחתית

תוכנית תלת שנתית

לימודי בוקר או ערב
שני בוקר | רביעי ערב
ישנה אפשרות לימוד זום.

צבי יחזקאלי

במעין בבת עין ישנו סטיקר קטן שמופיע לי מול העיניים לפני הטבילה. "עדיף לצחוק" כתוב שם

אח שלו

קשה, נכון? אין ברירה.

מרוכב חדשות הגענו עם הגב לקיר. הגלות זה כאן והגאולה זה כאן. השאלה מה הסיפור שאתה מאמין בו. הסיפור המכונן שלנו כאן כעם, זה השבוע הזה. החורבן שנצרב לנו בנשמה, כחלק מהקשר האינסופי עם השם, הוא היסוד המכונן של מה שקורה כאן, היסוד שלפעמים שכחנו בדרך. התורה וארץ ישראל אינם סתם פולקלור אלא האמת רלוונטית כאן ועכשיו. מדי יום אני בוחן את עצמי בשאלה פשוטה – האם אתה שמח? אם אתה יהודי שמשתייך ליהדותו ומאמין בהשם – יתברך, אז תצחק. תהיה שמח. במעין בבת עין ישנו סטיקר קטן שמופיע לי מול העיניים לפני הטבילה. "עדיף לצחוק" כתוב שם. בלי שום תוספת. זה מה שרבי עקיבא עשה כאשר הוא ראה את העולם ההפוך. זה המבחן כל יום.

אתה שמח? אתה בשמחה למרות כל הרוחות הרעות שנושבות? אם כן, אז כשאתה רואה עולם הפוך אתה רגוע ומרגיש שזה בסדר גמור. זה חלק מהתוכנית. רבי יהושע בן לוי אמר לבנו מיד כששמע שראה עולם הפוך: "עולם ברור ראיתי". אכן זה עולם ברור ופשוט. רק אנחנו הופכים אותו למסוכן מלא נרטיבים ואסוציאציות על חיים שמעולם לא חיו כאן, ובעיקר חיים שלא שימחו אף אדם אלא גרמו לעוד ועוד הרס.

עד שהתרגלתי ל"ממעטין בשמחה", מגיעה שבת נחמו וט"ו באב, ועכשיו צריך לשמוח שוב. מה זה, כפתור?!

אבל כן, אני עובר מתשעה באב לט"ו באב. אני מאוד רוצה להעדיף ולצחוק, השמחה היא משימה קשה. אני עובד על זה המון במהלך השנים, ולא בהצלחה גדולה.

ט"ו באב הוא יום הולדתי. אני מסמן את זה כיעד. אתפלל על זה. אקיים בלי נדר את מה שרבנו אומר, שגם אם קשה לך להיות ממש בשמחה תעשה כאילו. תעשה תנועות של שמח וקולות של שמח ואז תמצא שאתה שמח. בבוקר כשאתה מברך "ברוך שלא עשני גוי", זו כבר נקודה שמחה, אומר רבנו. כי בעצם אתה במחנה האמת, במחנה האחד שקיים. המחנה ששרד את כל תולדות העולם.

אני נזכר בסיפור האחרון בסיפורי מעשיות של רבנו, שם הוא מגלה כיצד היו שמחים. מסופר שם על המלך רצצה למסור את המלוכה לבנו, ואמר לו: היות שאני חוזה בפוכבים, ואני רואה שאַתָּה עָתִיד לִירֵד מִן הַמְּלוּכָה בְּכֵן תֵּרָאֶה שְׂלֵא יִהְיֶה לְךָ עֲצָבוֹת כְּשֶׁתֵּרֵד מִן הַמְּלוּכָה, רַק תִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה. וְכִשְׁתִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה, גַּם אֲנִי אֶהְיֶה בְּשִׂמְחָה.

גַּם כְּשִׁיְהִי לְךָ עֲצָבוֹת, אִף עַל פִּי כֵן אֲנִי אֶהְיֶה בְּשִׂמְחָה, עַל שְׂאִין אֶתָּה מֶלֶךְ – כִּי אֵינְךָ רְאוּי לְמְלוּכָה, מֵאַחַר שְׂאִינְךָ יְכוּל לְהַחֲזִיק עֲצָמְךָ בְּשִׂמְחָה, כְּשֶׁאֶתָּה יוֹרֵד מִן הַמְּלוּכָה. אֲבָל כְּשֶׁתִּהְיֶה בְּשִׂמְחָה אֲזִי אֶהְיֶה בְּשִׂמְחָה יְתֵרָה מְאֹד.

אז מה נשאר לנו כדי להישאר בני מלכים? פשוט להיות שמחים.

תראה מה קורה סביבנו. תסתכל, אני מנסה לשכנע את עצמי, על מופע החדשות היומי, ותראה כמה העולם הפוך. מי שפרעו בנו אך לפני חודשים ספורים, מקבלים עכשיו פרס כספי. העיתונות עוסקת שוב בחומס ודו קיום בלי להבין מה הלך כאן. כל הערכים שהיו ברורים לפני כמה עשורים, משתנים בבג"ץ תוך כמה שעות של ישיבה מלומדת של השופטים. "עולם הפוך ראיתי", אמר רבי יוסף לאביו כששאל אותו מה ראית שם בשמיים. כן, זה הפוך. אני מנסה להזכיר לעצמי.

פעם עוד אפשר היה לחיות בין העולמות. בשטח האפור. בלי צורך ממשי להחליט לאיזה צד אתה משתייך, פשוט לחיות. זה נראה כמו היסטוריה רחוקה. בינתיים העולם הפך ברור יותר. כלי התקשורת המהירים והמסכים שאנחנו מחזיקים בידיים ממטירים עלינו אש של מידע. ובסוף היום עולה שאלה: איפה אתה?

יש המון חלוקות בתוך העם שלנו. אך הן מתוארות לגמרי לא נכון. 'נאום השבטים' של הנשיא היוצא ריבלין, נתן תמונה מעוותת. יש כאן שבטים. אחד חילוני, אחד דתי, אחד ערבי ואחד חרדי. ארבעת השבטים, כך חשב הנשיא היוצא, שווים בגודלם והם יתנגשו. אין לי מושג מאיפה הוא הביא את החלוקה הזאת. הוא בטח צפה בחדשות שמדווחות על האירועים במין ניטרליות שכזו, ללא שייכות, עד כדי כך שהמדינה נראית כמו קרב בין שבטים.

אל לנו להסתכל על החדשות, הן לא מספרות את הסיפור האמיתי. אין כאן שבטים או קבוצות. יש כאן, איך שאומרים בשפה האקדמית, נרטיבים. סיפור מכונן. בעידן שבו יש אמת לכל אחד, אין אמת לאף אחד. הפלסטנינים כל כך דבקים בסיפור שלהם עד שכל העולם יכול להאמין להם, בלי שום קשר לאמת. כל אחד מחזיק באמת משלו ויאללה בואו נעלה לשידור ונילחם במה שפעם הייתה אמת אחת.

רגע. זה לא כל כך פשוט. לא כל כך מהר מפרקים את עולמו של הקדוש ברוך הוא. החלוקה היום זה לא לשבטים, אלא לאמת וליאמת חדשה (בסגנון הקרן החדשה). או כמו שאומר הפתגם הערבי "יש אמת ויש את אח שלו". יש את שניהם. תפקידך לדעת את מי משניהם אתה רוצה.

יש כאן בחירה, ועיקר הבחירה היא לא לאיזה שבט להשתייך אלא האם אתה בסיפור האמיתי של העם שלך, בסיפור המכונן שיש השם בעולם ואתה כאן חלק מגאולה. או לא. האם אתה בכית על בית המקדש השבוע וכאב לך שלקדוש ברוך הוא אין בית? או שאתה כאן כי כל אדם צריך מדינה ובעצם זו עוד מדינה עם אזרחים בצבעים שונים ועם דעות שונות.

תחליט. האם זו מדינת היהודים או מדינת האנשים; האם אתה כאן במקרה או חלק מהשגחה; האם אתה נלחם על האדמה שלך כדי לתת אותה, או שאתה נלחם על האדמה כי חיכית אלפיים שנה לנס הגדול שהשם הבטיח לך.

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך

קרית חינוך שדות נגב

ללמוד לתואר בהוראה B.Ed. ולהמשיך להיות תלמיד ישיבה

תוכנית ההוראה של המכללה האקדמית חמדת בשיתוף הישיבות

בחוגים: תושב"ע | מקרא | חינוך מיוחד

חדש! מתמטיקה לעל יסודי

יום פתוח | יום ראשון | ט"ז באב תשפ"א | 25.7.21

50%
הנחה
בדמי ההרשמה

רכבת

הכרה
בלימודי ישיבה

ימי א' ו-ו'
קורסים מקוונים
וקורסים מרוכזים

אחת לחודש
שבוע למידה מרחוק

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם*

*בכפוף לתקנון משרד הביטחון

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

למידע והרשמה חייגו אלינו *5280

שאלה:

שלום,

אנחנו הורים צעירים יחסית ל-3 ילדים. הבכורה שלנו בכיתה ז' (בת 11) ועשינו טעות ונתנו לה פלאפון עם סינון, אבל בלי שום הגבלות של זמן או אפליקציות. יש לה את הפלאפון כבר חצי שנה, ולאט לאט היא מתמכרת.

איך חוזרים אחורה בלי ליצור מלחמת עולם?

בכל פעם שעולה בשיח בינינו הנושא על ההגבלות בזמן גלישה, או הגבלת אפליקציות מסוימות, פורצת מלחמת עולם עם צעקות, דרמות, כבי תמרורים ואמירות בסגנון "אתם לא סומכים עליי", "אתם חונקים אותי", "אתם ההורים הכי לחוצים בעולם" ועוד.

אשמח לעצה איך להחזיר את הגלגל אחורה בצורה נעימה ולא דורסנית.

תודה, אמא דתייה.

תשובה:

שלום וברכה,

אמא יקרה,

הדילמה שאת מעלה משותפת להורים רבים מאוד. השיח סביב הטלפון והגבלות שלו מתקבלות בעוינות אצל ילדים רבים. הורים רבים מגלים לדאבון ליבם איך ילדיהם נשאבים לתוך המסך ונאטמים כלפי חוץ.

בשביל להבין את הרציונל של התשובה, אקדים להבהיר את התפיסות שמלוות כל אחד במעגל:

1. הפלאפון בעיני הילד - הילד מקבל מהמסך הקטן הנאה חזקה מאוד. הפלאפון משמש כבידור-על, כמות התכנים האין-סופית בפלאפון מעניקה הנאה מותאמת אישית, כך שכל דבר שיש שם, מידע, סרטים ומשחקים מפעילים את מנגנוני ההנאה במוח בצורה מוגברת. זה כמו להכניס ילד לבר מתוקים ואז לנסות להוציא אותו משם...

בנוסף, הצרכים החברתיים שיש לילד, במיוחד בגיל ההתבגרות, נמצאים שם. כשהשיח הכיחתי, השכונתי ושל הסניף נמצאים ברשתות החברתיות הילד מרגיש ששם הוא חלק מכולם. שם רואים אותו, שם הוא מגיב ומתעדכן מה קורה עם החברים, שם הוא משותף לכל התמונות והצחוקים. הפלאפון נהפך לחלק מהותי מהחיים החברתיים של ילדי דור ה-Z.

כשהבת שלך מטיחה בכס "אתם חונקים אותי" האמירה הזו לא מוגזמת, החיים החברתיים של מתבגרים מהווים עבורם את החמצן של החיים, לפעמים יותר מהמשפחה. לכן ברור לך שאם סוגרים למישהו את החמצן - הוא יאבק בכל כוחו. יש ילדים שמוכנים לפגוע בעצמם ובמשפחתם רק כדי להיות חלק מהחברה ולא להיות דחוי חברתית (כמובן, חריפות הפגיעה תלויה במאפיינים אישיותיים ונורמות חברתיות).

2. הפלאפון בעיני ההורים - כהורים אנחנו מודאגים מה קורה שם? עם מי הילדים מתכתבים? מה הילדים רואים? למה הילד לא יוצא מהחדר ומסתגר עם הפלאפון? אף לחלק מהבנות יש תרבות של סלפי ותיעוד עצמי סמי-פתייני. בלב כבד אנו רואים את ההתנתקות של הילד מהמרחב המשפחתי. את הנקודה הזו אני לא צריך להרחיב, אני מאמין שאת כהורה מסור ודואג מכירה היטב.

3. נקודת המפגש בין ההורים לילדים - בחיבור של הפלאפון עם המשפחה המורחבת ישנו יחס הפוך בין ההורים לילדים, הם רואים בו אוהב מתוק ואנחנו אויב מר, וכך מתרחש מעגל קסמים

קטלני: ככל שהילד שואב יותר הנאה מהמסך הוא פחות חלק מהבית. ככל שהוא פחות חלק מהבית ההורים יותר בלחץ ומנסים להפריד אותו מהמסך. ככל שנלחמים בילד הוא בורח למקום החם והנעים במסך, וכמו בכל מלחמה - שני הצדדים מפסידים.

מתוך הדברים חשוב להבין שלא ניתן להחזיר את הגלגל אחורה, הילדה "טעמה" מהו פלאפון וכרגע היא תאבק על הזכות שלה להחליט על המרחב שלה. בשביל להצליח בכל פעולה חייבים כהורים להבין את הצרכים שהפלאפון מספק לבת, כל עוד לא יהיה להם מענה חלקי או מלא - הפתרון לא יצליח. זה כמו שאומרים לילד עד עכשיו אכלת? אין יותר אוכל. הילד ינהל בכל כוחו מלחמה על מה שהזין את נפשו עד כה.

לאחר ההבנה הזו שניכם מזמינים את הילדה לשיח. ממליץ לפני לרשום ביחד על דף נקודות שאתם מודאגים לגביהם: שימוש נרחב בפלאפון, סכנות ברשת, פחות זמן משפחתי. ולדבר בצורה שיתופית ולא ביקורתית מה אפשר לעשות ביחד כדי להתמודד. לדבר על מה הבת מוצאת בפלאפון, מה גורם לה הנאה וכיצד אפשר לספקה בצורה מוגבלת ומבוקרת. לדבר על כך שאתם רוצים להגיע למצב ששני הצדדים יהיו מרוצים. הייתי פותח במילים: אנחנו יודעים כמה חשוב לך הפלאפון... אבל אנחנו דואגים לך... לכן ביחד ננסה למצוא פתרונות שכל המשפחה תשמח בהם.

בכאלו מפגשים התוצאה האידיאלית שהמפגש נערך בצורה נעימה ומתקבלות ההסכמות לאורך זמן על שני הצדדים. התוצאה הריאלית שההסכם ישמר בימים הראשונים ולאט לאט יופיעו חריקות. ואז צריך לקבל אותן בהבנה, לחזק את הבת עם מילים טובות על הרצון לשמור על זמן מסך ומדי פעם לרענן את הכללים שסוכמו.

כולנו רוצים שהשיח יהיה נעים ולא כוחני, אבל לפעמים אין ברירה אלא לנהל את המצב הסבוך. כשהבת עמוק בתוך המסך, היא לא מסכימה לנהל דיאלוג, כל שיחה מסתיימת "בדם ואש ותמרות עשן" או לא עומדת בשום הסכם בצורה חריפה, אז כהורים שדואגים לשלומה הנפשי של הבת - אנו נפעיל את סמכותנו ההורית כדי לייצר מסגרת לשימוש נכון בפלאפון.

בצורה רגישה ואסרטיבית יובהר שהפלאפון הוא שלכם. אתם רכשתם אותו, משלמים עליו באופן חודשי ואתם גם אחראים עליו. כמו שהחדר שלה נועד לשימוש שלה, אבל אתם קובעים את הכללים בבית. כעת תורכם להציב עובדות: או לתת את הסמארטפון לזמנים קצובים שידועים מראש או שאתם מחליטים להחליף אותו בפלאפון טיפש. להתנהלות כזו יש מחירים לא פשוטים, וצריך לייצר את ה"משבר" בחוכמה. כדי לא לשבור את הכלים. וגם בתוך המשבר יש לשמור על הצרכים של הילדה כדי שתוכל להכיל את ההגבלות החדשות. יש להבהיר לילדה שהכללים נועדו עבורה, גם אם היא לא מסכימה איתם, ומצד שני אנחנו לא מתרגשים מקצת צעקות וככי. הילדה לא יכולה לתמרן את הבית באמצעות הבהלת ההורים בצעקות והכפשתם כהורים לחוצים שלא מבינים.

בשתי האפשרויות אם אתם מרגישים שאתם לא מצליחים להתמודד עם המשמיה להוביל את הילדה למקום טוב יותר, הייתי ממליץ להסתייע בהדרכת הורים של איש מקצועי.

בהצלחה רבה,

עופר סיון, יועץ חינוכי.

מחבר הספר "השיחה - המדריך למתבגר הדתי בתחומי מיניות, דת והתבגרות".

מחפשים את הטובים ביותר!

לראש השנה בבסיסי צה"ל ברחבי הארץ דרושות משפחות צעירות

< עם תודעת שליחות < כריזמה < בעלי יכולת אישית גבוהה
ידע תורני < ניסיון לדבר מול קהל ולב פתוח
< נדרשת מימונות של בעל תוקע. יתרון לחזנות וקריאה בתורה.

חושבים שאתם מתאימים?

סרקו את הבר קוד וענו על השאלון המצורף

או שלחו לנו מייל Roshashanamm@gmail.com

מחנה
משותף
להחבר מהבסיס

התבוננות

מתורתו של הרב עדין אבן ישראל (שטיינזנץ)

אכפת לך?

לא ידע לענות, משום שהוא הגיע לשם כילד ומעולם לא קיבל חינוך יהודי.

הוא סיפר לי שיש לו נכדה ויש ביניהם אהבה גדולה, יום אחד סיפרה לו הנכדה שהיא פגשה בחור והיא רוצה להתחתן איתו, הייתה רק בעיה אחת - הבחור היה גוי. היהודי הזה, הסבא הזה, כל כמה שלא ידע שום דבר, אמר לה: "אין לי שום סמכות עלייך ואני לא יכול לומר לך מה לעשות, אבל אני רק רוצה לומר לך שאם תתחתני אתו - לעולם לא אדבר איתך...". הנכדה הזדעזעה, עזבה את הבחור הגוי וניסתה להבין מה זה הדבר הזה שכל כך חשוב לסבא שלה. הסבא סיפר לי עם דמעות בעיניים: "פגשתי אותה בארץ, והיא קראה סידור לבד...". בהמשך לסיפור הזה בא אלי יהודי אחר שילדיו נישאו לגויים ושאל אותי בעצב למה הוא לא הצליח כמו אותו יהודי שסיפרתי עליו. אמרתי לו: אצלו זה הצליח כי זה נגע לו בעצם הנפש.

כששאלו המלך אומר לאנשים שלו מוסר הוא אומר "ואין חולה מכם עליי". הוא בעצם אומר להם "אתם שרים שלי, אתם מציייתים לפקודות שלי, אבל אף אחד מכם לא חולה עליי". אצל דוד החייליים היו אולי פחות ציייתנים אבל הם חלו עליו. לכן דוד הפך להיות מלך ישראל.

אותו העניין של ה"חולה עלי" נמצא גם בלימוד התורה, כשכתוב "באהבתה תשגה תמיד", הכוונה גם לשגיאות אבל גם לשיגעון. אתה עוסק בתורה, כל הכבוד, אבל האם אתה משוגע עליה? לתורה יותר חשוב ה"באהבתה תשגה תמיד" מאשר כמה דפים הספקת היום. אישה חכמה מעדיפה משהו שמשוגע עליה מאשר מי שנותן לה טבעת יהלום, כי האהבה שווה משהו ואילו הטבעת לא שווה שום דבר. העניין הזה של "באהבתה תשגה תמיד" - זה העניין של החסידות.

החסידים הם האנשים שאכפת להם. יש אנשים שמעבירים את החיים שלהם ולא אכפת להם משום דבר, סוג של 'לאו דווקא'. ה'לאו דווקא' רוצה הרבה דברים, אבל ה'דווקא' רוצה דבר אחד בלבד ומסביב אליו באים שאר הדברים.

יש סיפור על הרבי מקוצק, שבא אליו משהו ואמר לו שיש לו ספיקות באמונה. הוא היה בטוח שהרבי יענה לו תשובה טובה וייכנס אתו לשאלות שלו, אבל הרבי שאל אותו: "ומה אכפת לך?"; החסיד המופתע ענה: "אם אין ה' בעולם, אז בשביל מה יש הכול?". והרבי שאל אותו שוב: "ומה אכפת לך?" והחסיד ניסה שוב: "אם אין אלוקים, אז אין טוב ורע!". והרבי שוב שאל: "ומה אכפת לך?" החסיד חשב והשיב: "אם אין ה', אז למה לחיות בכלל?!" אמר לו הרבי מקוצק: "אם אכפת לך - אתה יכול לחיות עם ספיקות". זו תשובה של רבי.

בסופו של דבר השאלה היא הרבה פחות "כמה אתה מאמין" והרבה יותר "האם באמת אכפת לך?". כשאתה מתפלל שחרית, אכפת לך? כשאתה לומד תורה, אכפת לך? כשאתה חושב על יהודים אחרים, אכפת לך?

הייתי רוצה לראות חסידים. הייתי רוצה לראות אנשים שהתפקיד שלהם הוא שאכפת להם, שנגעה ראת ה' בלבבם, אנשים שמתכוונים לזה ברצינות.

זו כל החסידות, ואיך זיל גמור.

**בשבוע הבא, כתבה מיוחדת לרגל
היארציית הראשון של הרב עדין
זצ"ל.**

מרכז שטיינזנץ
למד את עמי
www.steinsaltz-center.org.il

תקוה

אחד מאבותיי, היה יושב בשולחן ושותק ומסתכל על החסידים, והחסידים היו שותקים ומסתכלים עליו, וזו הייתה "אמירת התורה" שלו. הוא לא אמר דברים אחרים, וזו בוודאי מעלה גדולה. מי שלא יכול לדבר בשתיקה כמוהו, נאלץ לדבר במילים, אבל תדעו לכם שהדברים הם רק מעטה, מין כיסוי למה שצריך להיות; ואם אין בפנים שום דבר, אז הדברים לא מעלים ולא מורידים.

מהי חסידות? חסידות היא לא כיפה גדולה או פאות ארוכות. ה'חידושי הרי"מ' אמר פעם שאם השטן לוקח לאדם את הנקודה הפנימית, הוא יכול להשאיר לו את הגרטל, את הפאות ואת כל שאר השטויות, זה כבר לא יעזור לו.

אנשים כתבו ספרים גדולים וקטנים, יפים ומכוערים, וניסו להגדיר מה זה 'חסידות'. מצד אחד חשוב לדעת שכל הדברים שיש בעולם של החסידות מבחינה עיונית ומבחינה מעשית כבר היו כולם לעולמים. אני לא יודע אם יש בחסידות משהו אחד שאפשר להגיד עליו שהוא דבר חדש.

לפני שנים, כשהייתי פחות עסוק, עשיתי מעין רשימה לא שלימה של ספרי חסידות, יצאה לי רשימה של עשרת אלפים ספרים. אמרו פעם שהמתנגדים כתבו ספרים, אבל החסידים עושים אנשים; מבחינה מסוימת, החסידים כתבו הרבה יותר ספרים על חסידות, מאשר המתנגדים על מתנגדות, והספרים הללו הם אכן חשובים וגדולים, ובכל זאת לא זה העניין של החסידות.

יש סיפור על חסיד אחד שפעם ישב עם חברו המתנגד, החסיד שר את הניגון החדש של הרבי שלו על הפסוק "שאו מרום עיניכם". המתנגד מאוד התפעל ואמר: "אני מכיר חמישים פירושים על הפסוק הזה, והניגון של האדמו"ר שלך הוא הרבה מעבר להם, למה האדמו"ר שלך לא כותב את הפירוש שלו?", והחסיד ענה: "אם הוא היה כותב, היה לזה טעם כמו לחמישים הפירושים האחרים".

מה עושה בעצם את נקודת ההבדל? זה נושא שמעסיק אותי גם באופן תיאורטי וגם באופן מעשי, התשובה שלי לא מרתקת. החסידים היו אנשים אמיתיים, לא אנשים שירשו במקרה את 'נוסח ספרד' מסבא שלהם. יש בחסידים דבר שקשור בנקודה יסודית אחת: לקחת את הדברים ברצינות. כשאני יודע שיש דבר רציני, כל ימיי לא אעזוב אותו, משום שאני יודע שזה דבר רציני. זה לא משנה אם אני הולך להתפלל או הולך למקווה או הולך לסעוד סעודת שבת - אעשה את זה ברצינות.

יש טענה שעכברים לא עוברים כביש, הם מפחדים. ניסיתי את זה פעם, תפסתי שני עכברים קטנים, ליבי לא נתן לי להרוג אותם, מצד שני לא רציתי שישארו אצלי, אז העברתי אותם את הכביש והם באמת לא חזרו אלינו. יש לא מעט דתיים או אנשים המתקראים דתיים, שכל מה שאפשר לומר עליהם הוא שהם לא עוברים את הכביש. הם נולדו ככה, בצד הזה של המתרס, ושם הם נשארים. אני שואל אדם למה אתה לא עובר את הכביש? אתה לא חושב שהצד השני יותר ירוק? הוא אומר: אני כן חושב, אבל אני מפחד. אדם יכול לשמור מצוות כל ימיו אבל מעולם זה לא היה ברצינות.

יש אנשים שהנשמה שלהם לא נותנת להם, היא משגעת אותם. והיצר הרע אומר אל תשגע אותי, אתה מנסה להיות דתי, תניח תפילין תשים ציציות אבל אל תשגע אותי.

אספר לכם סיפור שמבדיר קצת מה זה שאכפת לאדם, מה זה לקחת ברצינות. פגשתי יהודי אחד באמריקה. הוא היה יהודי זקן שהגיע לשם בגיל צעיר, עשה עסקים והצליח מאוד. הוא לא ידע אפילו דברים פשוטים שאדם מישראל יודע אותם. כשאמרתי לו 'שלום עליכם' הוא

מלגות
שכר לימוד
ומלגות קיום
עד 15,000 ₪
לשנה**

חצי

במכללה

חצי

מהבית

תואר בהרצוג הרבה יותר מתואר

בהרצוג תיהנו ממגוון תוכניות ייחודיות המשולבות בלימודי התואר

תנ"ך | תושב"ע | מחשבת ישראל | לשון עברית | ספרות | היסטוריה | אזרחות | תקשורת
לימודי א"י | גיאוגרפיה | מתמטיקה | מדעי המחשב | מדעי הטבע | אנגלית | חינוך מיוחד
תואר ראשון B.Ed. והסבת אקדמאים להוראה

מערך הסעות

להגיע ללימודים באמצעות מערך הסעות בפריסה ארצית

תוכניות מצטיינים

ללמוד בתוכניות מצטיינים ולסיים בשלוש שנים, ובחנים

מערכת מלגות

שנה ראשונה חינם ומלגות עד גובה שכי"ל, לזכאים

מערכת אישית

לבנות מערכת שעות המותאמת לך

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

*תוכנית הלימודים תבנה בהתאם לבחירת חוגי הלימוד
**ע"פ תנאי הזכאות

החופש קורא לי

חגיית הלבפשט

שממשיכות להחזיק את הסיפור הזה שנקרא תורה ומצוות גם
ברגעים הכי הכי חופשיים, ואפילו עושות את זה בשמחה.

האמת, מתסכל. אולי משהו לא בסדר איתי? אולי לא צריך כל
כך הרבה חופש? אולי עדיף להישאר במסגרת כל החיים, לא
לדעת מה אני מפסידה.

אין סיכוי. אם יש לי כזה רצון, אני לא מוכנה להתעלם ממנו.
להתחבא כאילו הוא לא קיים. על מי אני עובדת?

אם בזמן שקראת את השורות האלה הרגשת איזו הודהות -
כדאי לדעת שזה לא באג בייצור!

הרצון החזק לחירות, הוא בקשה מאוד עמוקה של הנשמה
למדרגה חדשה של אמונה וקשר עם ה'.

הנשמה לוחשת ומבקשת (וכשלא מקשיבים לה, אז ממש
דורשת!) לא להשאיר את המצוות מחוץ לחיים. אם המצוות
גורמות לי עומס וכבדות (וממילא רצון לנקות ראש מהן מדי
פעם) סימן שצריך לחשב מסלול מחדש.

המגיד מדובנא מסביר את העיקרון הזה במשל יפה על הפסוק
"לא אותי קראת יעקב - כי יגעת בי ישראל": עשיר אחד בא
להתאכסן במלון, והנער שתפקידו היה לסחוב את מזוודות
האורחים, קיבל את מזוודת העשיר והעלה אותה לחדרו.
המזוודה הייתה כבדה בטירוף, והנער ציפה לטיפ מפנק,
אבל בסוף קיבל גרושים. "זה לא הוגן", פלט הנער בייאוש,
והופתע מתשובת העשיר: "אם המזוודה הייתה כבדה, כנראה
טעית בכתובת. המזוודה שלי היא קלה!".

אם ההרגשה היא שלעבוד את ה' זה דבר קשה ולוחץ ומעיק,
יש לי טעות בכתובת.

ההתנגדות לקיים את המצוות וחוסר הרצון להמשיך הלאה
כרגיל, הם מצפן מעולה שמראה לי שהנשמה מבקשת לכרות
ברית מחודשת עם ה'; משתוקקת לקיים קשר של רצון וחיבור,
ולא רק עשייה חיצונית. כשמבקשים כיוון, ה' מראה את הדרך.
בשביל זה צריך להסכים להרגיש, להיות בציפיה ובלב פתוח.

כדאי לזכור שזו קומה גבוהה ועמוקה יותר ולא תמיד מתאפשר
להחזיק בה כל החיים, כל רגע. אבל עכשיו אני מבינה אחרת
את ההתנגדות שפגשתי בתוכי. יש לי כבר יעד שאני יכולה
לשאוף אליו בחופש הזה ובכלל. להתפלל שאזכה לחיות את
התפילה, את המצוות, את הקשר איתך ה'.

ויכול להיות שלפעמים אקיים מצווה, למרות שזה יהיה
ממקום פחות מדויק ממה שהייתי רוצה, אבל בכל זאת אעשה
את זה. העיקר להיות בקשר ודיבור מול הרצון הזה לחיות
באמת; העיקר להיות בקשר.

מאוד מאוד עוזר להתקרב אל דמויות שמקיימות מצוות
בשמחה ובחיות, להכיר מקרוב איך המצוות לא חונקות את
עוצמות החיים אלא להפך. כי בחופש אני מחפשת לא לברוח
מהכל, אלא לבחור לפגוש את עצמי יותר משוחררת.

החופש הוא הזדמנות לנסות ולגלות טעמים חדשים.

לא יודעת מה איתך. אחד הדברים שתמיד אמרו לי לפני החופש
הגדול הוא להמשיך להתפלל ולקיים מצוות כמו תמיד, "הרי
בעבודת ה' אין חופש...".

והאמת, אף פעם לא הבנתי את זה, ובלב פנימה זה אפילו
מעצבן מאוד לשמוע.

מה זה חופש, אם לא לנסות טעמים חדשים של החיים?
ליהנות? לפרוק עול של מחוייבויות מעיקות, לפרוץ גבולות...
יש לעולם כל כך הרבה מה להציע בשבילי. חופש זה חופש,
לא?

כמובן שלא באמת רציתי להפסיק עם הכל, אולי פשוט לשחרר
ולזרום. לעשות רק מה שיתחשק לי.

הרי מי עובד היום בלי הפסקה? תכף אשוב.

אבל משהו לא הניח. אני מסתכלת מסביב ורואה שיש דמויות

בס"ד

מחפש עבודה עם משמעות?
יש לך אהבה לבני נוער?
אתה מאמין שאפשר לחולל שינוי?

אז כאן אתונו

לישיבת חיצים באיתמר
דרושים!

מחנכי פנימייה (מדריכים)

רווקים ונשואים

← שכר גבוה
← מגורים במקום חובה

לשליחת קורות חיים:

tzvi@chitzim.co.il

רק פניות מתאימות תענינה

לפרטים נוספים: 052.2855182

התכוונות

בית מדרש להתכוונות פנימית

בבית המדרש לומדים את תורת הלב
לימוד של חסידות ועבודת ה' עם סדנאות וקורסים מגוונים וייחודיים.
בית מדרש בו נלמד להתנתק מהרעש החיצוני ולהתחבר לחיים הפנימיים.

הרבנים המנחים

הרב דניאל כהן | הרב רפאל צייטלין | אורלי מלכיאל | הרב אודי ברוכיאן
הרב ארז משה דורון | הרב דב זינגר | הרב דודי דודקביץ

סגן אהבה
עם הרב דניאל כהן

סגן
איינזפאלס יחודי
עם הרב רפאל צייטלין

סגן אהבה
אישיר ויוחניר

שעור שבועי בחסידות
עם הרב ארז משה דורון

סגן
NLP, קאז'ינג ודייווונט
עם הרב אודי ברוכיאן

סגן געזא
עם אורלי מלכיאל

הגוועדיוג עם ניגונים בהשגעה הרב דב זינגר והרב דודי דודקביץ

פאיווויס יגקייאו בע"ה בימי רבי'ס אה"צ בארכי חב"ה בירושלים

תוכנית שנתית בת 30 מפגשים | מוכר לגמול השתלמות ושנת שבתון
מסלולים נפרדים לנשים וגברים | הנחה בהרשמה מוקדמת עד אי אלול

אספרי המקוואה אונגלז אהרו אהירשמן

לפרטים והרשמה

hitkavnot@gmail.com

אודי-0548088247
תמר-0547984776

hitkavnot.net

כוחן של ברכות

איתי אסמן

עשר שנים חלפו. ערב אחד הלכתי לחתונה של חבר, ופתאום ראיתי שם את הרב. התלבטתי אם ללכת אליו, חשבתי שהוא לא יזכור אותי. חלפו הרבה שנים והוא ראה אותי רק פעם אחת. בסוף אזרתי אומץ ואמרתי לו, "אני לא יודע אם הרב זוכר אותי..." והוא אמר לי "בטח שאני זוכר, אתה החובש של מחלקת הביינשיים, מעפולה". "מנצרת עילית" תיקנתי אותו, זה בכל זאת 20 דקות נסיעה... "רצייתי להגיד לרב תודה רבה, אני מרגיש שהברכה הולכת איתי עד היום. היא נתנה לי כוחות לשבת ולשקוד על התורה שנים רבות ואני מרגיש שזה רק בזכות הברכה". סגרתי מעגל.

לברכה של תלמידי חכמים יש כוח מאוד גדול, אבל לא רק לתלמידי חכמים יש כוח של ברכה, גם לאדם פשוט. את זה למדתי מהגאון הרב אברהם שפירא זצ"ל.

לאחר שחגגתי את הפורים בישיבת מצפה רמון, עלינו לירושלים לשוב פורים, החברה אמרו לי שיש מנהג לקבל ברכות מגדולי ישראל, הלכתי לרב מרדכי אליהו זצ"ל שחילק מטבעות של 5 שקלים ונתן גם לי. הוא בירך במאור פנים כל מי שבא אליו והיה אפשר להרגיש קדושה בבית שלו. ואז הלכנו לרב אברהם שפירא זצ"ל ראש ישיבת מרכז הרב. התיישבתי מול הרב וביקשתי ברכה, הרב בירך אותי ואז מלמל משהו שלא הצלחתי להבין ולא שחרר את ידי מידי. לא הבנתי מה הרב רוצה ממני, הסובבים אותי אמרו לי "תגיד לרב 'וכן למר'!". אמרתי, והרב שחרר את ידי.

אחר כך שאלתי את חברי למה זה היה חשוב לרב שאגיד את זה, והסבירו לי שהרב היה מברך עם כוונות חזקות, ולא רק בברכות שלו הוא האמין שה' משפיע ברכה, אלא גם בברכות של האנשים הפשוטים שהוא בירך. "אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך", עד כדי כך שהוא לא שחרר את המתברך עד שהוא בירך גם את הרב! ממנו למדתי שגם אני יכול לברך, למרות שאני לא מתקרב לאפס קצהו של אותם קדושים, אבל אני יהודי ויש בי ניצוץ של קדושה ואני יכול להיות צינור לדבר ה'.

לכו לקבל ברכה מצדיקים, קחו את חבריכם לקבל מהם ברכה, תברכו גם אתם את מי שאכפת לכם ממנו, ובעזרת ה' נזכה לשוב בתשובה שלמה במהרה בימינו.

להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב, נא לשלוח הודעה: 052-5665005

לחזור בתשובה זה כמעט בלתי אפשרי, כך לפחות חשבתי בתחילת תהליך התשובה שלי בצבא.

ככל שנחשפתי לתורה, הדרכותיה, רעיונותיה וציווייה, כך הבנתי שמהו בחיי היה טעות שאני צריך לתקן, אך זה היה קשה מאוד. בשלב מסוים, סגרתי את כל הספרים ואמרתי בליבי "ריבוננו של עולם, אני יודע שאתה אמת ותורתך אמת, אבל אני לא מסוגל, לפחות לא עכשיו. אני חייל, זה גדול עליי, מה אגיד למשפחה ומה אומר לחברים, אני מפחד. עוד שנתיים, אחרי השחרור, אוכל לעשות את הכיור יותר בנחת".

היו לי הרבה דמיונות ומעט מאוד ודאות שאצליח, לא היה לי את מי לשתף, כי לא ידעתי איך לבטא בפה את מה שאני מרגיש. אחרי שסגרתי את הספרים, הרגשתי שאני מרמה את עצמי, שאני חי בשקר, שאני יודע את האמת ומתכחש לה, ומצד שני הרגשתי שלא היו לי את הכוחות לשנות ולהשתנות.

שירתי בצבא יחד עם מחלקת ביינשיים, שם עברתי את תהליך התשובה, התחלתי לשים כיתה על הראש מדי פעם ולהניח תפילין. חג הפורים הגיע והביינשיים ממצפה רמון הזמינו אותי לבוא אליהם לישיבה ולחגוג איתם. זה היה הפורים הראשון בחיי שבו שתיתי מתוך ציווי ה' ולא סתם כך, בישיבה ולא במועדון.

אחרי תפילת שחרית מחלקים משלוחי מנות והולכים לסעודה אצל הרב אוריאל ספן. הרב היה מבושם מייך ומדברי תורה, אחד החברים דוחף אותי אל הרב ואומר לי "בוא תקבל ממנו ברכה", מי אני שאקבל ברכה מהרב? גררתי רגליים, והוא דוחף אותי יחד עם עוד חברים. הרב מניח את ידו על ראשי ומתחיל לברך, ואני רואה שהוא עוצם עיניים וממש משקיע.

לא מצליח להבין מה קורה כאן, לפתע אני מרגיש שמהו בי משתנה, כאילו השתנו לי המחשבות והציורים בראש. הרגשתי שצורת החיים שלי צריכה להיות תורנית יותר, שאני מסוגל לשנות את אורח חיי, שאני צריך ללמוד תורה יותר ברצינות ובלעדיה אני אדם חסר. כשלמדתי ספרי קודש היה לי את הכיוון הזה בצורה מאוד מטושטשת ועכשיו הברכה הזו כאילו שמה לי עוגן בתוך הנפש בצורה מאוד חזקה. הברכה נתנה לי כוח רצון, הרבה מעבר ממה שהיה לי.

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? ראש יהודי זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

יצאת לפנסיה?
מחפש להמשיך לעשות משהו משמעותי?

לראש יהודיבת"א

דרושים מתנדבים/ות

עם חזון, עשייה ורצון לחיבור באהבה לעם ישראל ותורתו

לפרטים: 050-7770352

החיסון היומי

הטיפ היומי (הארה) לענייני קירוב

קבוצה שקטה ב"ראש יהודי" לקבלת עצות, אורות ורעיונות מעשיים, בענייני תשובה וקירוב, באהבה ואמונה

להצטרפות לקבוצת וואצאפ סרקו קוד
או שלחו הודעה 052-5665005

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

5 כללי אצבע למניעת קורונה

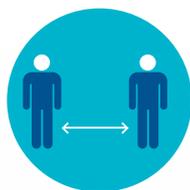
בידודים

בדיקה בכניסה
לבידוד וביום 7

בדיקות

אם יש ספק
לך להיבדק

מרחק

שומרים על
מרחק פיסי

מסכות

במקומות סגורים
ובהתקהלויות

חיסונים

מגיל 12
ומעלה

השגרה בידיים שלנו

יש לכם עוד שאלות? הסתמכו רק על מידע מוסמך ומהימן והיוועצו ברופא המטפל!

קו המידע-מטה ההסברה | 03-509-7000

"אני לא מכיר עוד שילוב כזה של

גאונות וזהבטלות"

הגאון שכתב אנציקלופדיה ללא מחשב; החסיד שגם בגיל 91 המשיך להתבונן במשך שעות רצופות; ה'חוזר' שידע לצטט בעל פה התוועדות של שש שעות אבל לא ידע את כתובת ביתו; בעל המוחין שהיה גם בעל לב רגיש וידע לדבר עם כל תלמיד ברמה שלו; בעל המנגן שהיה מסוגל לפרוץ בבכי באמצע ניגון והיה הצינור הראשי דרכו עברה כל תורתו של הרבי מליובאוויטש < הצצה לדמותו המרתקת של הגאון רבי יואל כהן זצ"ל, שנתבקש לישיבה של מעלה בליל שישי האחרון.

בנימין ליפקין ובניה זית

תפסיק להסתכל במראה ותתחיל להשמין יהל אלכסנברג, ישיבת רמת גן

בערב שבת חזון שמעתי על הסתלקותו של ר' יואל כהן זצ"ל, זה תפס אותי חזק ועדיין די קוואב לי. האמת שאני כבר המון זמן לא כזה בגיזרה החב"דית ואת ר' יואל כהן פגשתי, שמעתי, ולמדתי רק פעמים ספורות. אז מדוע זה כל כך נוגע בי?

נתחיל מזה שאת הרבי מליובאוויטש עצמו לא זכיתי להכיר, כאשר הוא הסתלק הייתי ילד קטן ממש. גדלתי על סיפורי הרבי בהקשר המשפחתי ואחר כך באופן כללי יצא לי ללמוד, לצפות בהתוועדויות וללכת לאורו ומדי פעם יוצא לי להתגעגע אליו מאוד, אז איפה נכנס לעניין ר' יואל? בעצם, איפה לא?

כמי שחיפש להיאחז ברבי ניסתי למצוא 'שגרירים', נציגויות חיות, גנרלים של המנהיג הגדול שמסתובבים פה ביננו, כזה היה הרב עדין שטיינזלץ זצ"ל, שהיארצייט שלו בשבוע הבא, וכזה היה ר' יואל, ההסתלקות שלו היא סוג של הסתלקות של הרבי, הבכי עליו הוא בכי שלי על הרבי. נכון, עכשיו נשמתו ותורתו יאירו ביתר שאת ואנחנו יודעים שצדיקים קרואים חיים, אבל עדיין....

דבר נוסף שריגש אותי מאוד בדמות של ר' יואל, בדומה למה שמחבר אותי מאוד לרבי נתן מנעמירוב, זו התופעה והזכות העצומה הזו להיות הצינור לדברי אלוקים חיים שניתנו מהצדיק הגדול.

נכון שיש הבדל בין השניים, אם לא היה רבי נתן באמת לא היה נשאר דבר מתורת רבי

נחמן, כפי שהעיד רבי נחמן בעצמו, ובמקרה של ר' יואל זה כבר עידן של צילומים הקלטות ועוד סך שומעים, אבל עם כל זה 'חזור' יש רק אחד.

בלי הדמות הזו היינו חסרים המון מתורת הרבי שנאמר בזמנים בהם לא ניתן לתעד. אך זה לא רק ידע תורני שהיה נחסר, העניין הוא שיש דמות כזו שכל כולה התמסרות להיות הצינור שמעביר הלאה את התורה הזו ונותן דוגמה חיה כמה כל דיבור שבה הוא אלוקי, מדויק חי ויקר. זה ה'איך' - איך שהוא העביר ואיך שהתבטל, ככה מעבירים חסידות.

פגשתי אותו לראשונה בשיעור ב', כשהוא בא להתוועד בישיבת רמת גן. כבר שמעתי עליו והתכוונתי לביקור הזה בהתרגשות גדולה, ציפיתי שהוא ידבר על השכלות, עומק לפנים מעומק, פלפולים ועניינים העומדים ברומם של עולמות, הכנתי דף ועט לרשום הכל ואז... ר' יואל חזר על שיחה בענין פרה אדומה ועל המושג 'חוקה'. הוא הסביר שזה הרבר הכי עמוק בעולם, לעשות בלי להבין, רק כי ככה ה' ציווה אותי. חוקה היא חקיקה בלב, והיא החיבור הכי עמוק ושושרי, פשוט 'קבלת עול'.

העט והדף נשארו גלמודים ומי שעבד היה בעיקר הלב שלי. זו הייתה שיחה שהותירה בי רושם עצום. יושב פה יהודי גאון עולם, ש'כל דו לא אניס ליה' כפשוטו והוא בקי בכל מאמרי חב"ד העמוקים והסבוכים ביותר; הוא בדרך כלל עמל להנגיש טעמים והסברות למצוות ה', כדי שיהיה לשומעים יותר קישור והתחברות בעת עשייתן, והנה כל מה שיש לו לומר זה שפשוט עושים בלי להבין ושזה עוד הכי עמוק, געוואלד...

אם הייתי שומע את זה מדמות תורנית אחרת זה לא

היה הכי מפתיע אותי וגם לא כזה מרשים. אני חושב שאין דמות בעולם שהפער - כביכול - בין המסר הזה ובין מה שהיא מייצגת בדרך כלל, הוא כל כך חד. זה נגע בי ממש חזק ועמוק, שוב, לא רק התוכן אלא הנקודה שאדם כזה גדול, שחי אלפי הסברות על דרך האמת, אומר שהכי עמוק זה לא להבין. וניכר שהוא חי את זה ואומר את זה באמת! ברגעים הללו הוא חקק בי את הנקודה הזו.

המפגש השני ברמת גן היה ב"ט כסליו תשע"ז, לא היה תלמיד שלא שיגעתי אותו להגיע לערב עם ר' יואל. זה היה יום חג עבוירי ועבור רבים, ביום המיוחד הזה לזכות ל'ביקור בית' זה דבר נפלא. בתום ההתוועדות איתו ניגשתי לשאול אותו שאלה והוא הקדיש כמה דקות של מענה למרות לחץ הזמן והמלווים שדחקו בו. שיתפתי אותו בהרגשה שאני לומד חסידות ולא מרגיש שינוי, אמרתי לו שאני כל הזמן מנסה לראות כיצד ההשכלות והלימוד ירדו מהמוח אל הלב וישפיעו עליי.

אני לא יודע אם ציפיתי שהוא יעשה לי על המקום ניתוח שדה וישחרר את החסימה שיש לי בין המח והלב... אבל ציפיתי למשהו בסגנון; ועל הדרך גם לאיזו מחמאה קטנה על כך שזו השאלה שלי, ושכאילו הבנתי שהעיקר זה שהחסידות תשנה את האדם...

אבל ר' יואל תפס אותי ואמר לי שבתור אדם רזה אני אבין את המשל הבא:

הוא סיפר על אדם שרצה ממש להשמין, והביאו לו שמנת שאם יאכל ממנה כל יום, הוא וודאי ישמין. האדם הזה אכל כפית או שתיים ורץ מיד למראה לראות האם אכן השמין, אך לרוב צערו ראה שלא חל שינוי. כך עשה כעבור עוד שתי דקות בהן בלע עוד שתי כפיות, והתוצאה אותה תוצאה...

הוא אמר לי לשחרר מהלחץ לשינוי, ולסמוך על תורת החסידות וצדיקה, שבהתמדה יום יומית אכן יתחולל את השינוי שתורת החסידות יודעת לעשות כל כך טוב.

הוא זיהה שאני 'לחוץ על זה' וסומך רק על עצמי ולא על עצם המאור שבה. הוא גם זיהה שיש בלהט ההוא שהיה לי איזה 'יצר הרע' שהלביש עצמו במצוות' שדחק אותי לחפש שינוי משמעויות ומייד, עם איום מעבר לפינה לעזוב את לימוד החסידות 'אם זה לא עובר'.

איך אני יודע שהוא זיהה? כי ישר אחרי התשובה הזו, הוא עבר להסביר לי את ההבדל שיש בין עצבות למרירות, הוא אמר שאחרי עצבות הולכים לישון ואילו אחרי מרירות מקבלים כוח. והוסיף שבדיקה תכופה של 'האם פעל עלי או לא פעל עלי' היא רק מקלקלת, צריך להיות בשמחה! הוא בירך אותי בגוט יום טוב ובעבודת ה' מתוך שמחה.

וגם הפעם הפעים אותי ר' יואל, הוא פשוט קרא אותי. היהודי הזה שעוסק כל כך ב'השבה אל הלב' ומדבר על זה ומתוועד על זה, יודע גם להגיד מתי לא, מתי לשחרר. והוא לימד אותי 'להריח' ולזהות אם רצון, דחף ומשאלה בעבודת ה' אכן מכוונות להוספת כוח, חיות ושמחה או שמא לייאוש ח"ו.

תודה לשגריר הנאמן!

לפני חודשיים חשב אהרוני, עורך 'קרוב אליך', שהגיע הזמן לעשות כתבה מקיפה על ר' יואל. הרעיון נפל מיידית מהסיבה הפשוטה: ר' יואל לא היה סולח על זה. לפני שנה "העז" הרב משה שילת לפרסם ברכה פומבית לרגל יום הולדתו ה-90 ור' יואל הודיע לו חגיגית שאם הוא יעשה זאת עוד פעם אחת, הוא לא ידבר איתו יותר ויפסיק להיות ידיד שלו.

ידיד שלו! אתם מבינים? גאון עולם שהיה חברותא במשך שנים של ראש ישיבת פונובוביץ; חסיד שכל תורתו של הרבי מליובאוויטש עברה דרכו ברצף במשך חמישים שנה; יהודי ששקוע רוב היום בהתבוננות בדרגות עליונות באלוקות; חסיד שבעשורים האחרונים כל חסידות חב"ד העולמית, כתנועה חיה ובוועטת, הייתה מונחת על כתפיו - "מאיים" על מי שצעיר ממנו בחמישים שנה שהם יפסיקו להיות חברים, אם יעזו שוב לכבד אותו בפומבי...

לצערנו, בנסיבות כואבות של סיום השבעה אנו מפרסמים כתבה שתנסה לתת טעימה מעושר ועומק דמותו של ר' יואל. אותו צדיק נסתר, שנאם מעל כל במה וכתביו מוכרים בכל העולם אך מעולם אף אחד לא התייחס אליו כאל צדיק; בכלל, אף אחד לא ממש התייחס אליו. הוא מעולם לא הסכים להיות הנושא. ר' יואל היה ה'כלי ראשון' שקיבל וספג את תורתו של הרבי, ממנה דלה והשקה לכל החסידים, ובתוך חסידי חב"ד כמו נפער מחדש הכאב על הסתלקותו של הרבי.

נתחיל מהתחלה

רבי יואל כהן זצ"ל נולד ברוסיה בט"ז שבט תר"צ, לאביו החסיד רבי רפאל נחמן כהן זצ"ל ולאמו הרבנית רבקה ע"ה. אביו של ר' יואל היה פעיל מאוד במחתרת החב"דית לקיום היהדות ברוסיה הקומוניסטית, ואף 'זכה' לשבת בכלא ולהישלח לגלות, עד שבחסד ה' שוחרר ואפילו זכה לקבל אשרת יציאה מרוסיה.

בטרם נסיעת המשפחה לארץ ישראל, הגיעו לקבל את ברכת הדרך מהרבי הריי"צ מליובאוויטש. לבקשת האדמו"ר, ליווה חתנו רבי מנחם מענדל (לימים הרבי מליובאוויטש ורבו המובהק של ר' יואל) את בני המשפחה לרכבת. מסופר שכבר אז התפעל הרבי מפקחותו של הילד יואל, שבלט בכישרונותיו.

לאחר עלותם ארצה התגוררו בני משפחת כהן ברמת-גן, ור' יואל החל ללמוד בישיבת 'אחי תמימים' בתל-

אביב, בראשות הגאון רבי דוד פוברסקי, לימים ראש ישיבת פוניבז' והחסיד הגאון רבי חיים שאול ברוק, עליהם נתחבב מאוד. בישיבה למד גם הגאון רבי שלמה ברמן, מראשי ישיבת פוניבז', אשר במשך שנים ארוכות למד ב'חברותא' עם רבי יואל.

ר' יואל השתוקק לנסוע לרבי הריי"צ, שבמשך השנים יצא מרוסיה ועבר לפולין ומשם לניו-יורק. לאחר עיכובים שונים, נתן אדמו"ר הריי"צ את הסכמתו בכתב כי התלמידים ר' יואל ור' נתן גוראריה יבואו ללמוד בישיבת תומכי תמימים שבחצר ליובאוויטש בניו יורק.

ביום ראשון בבוקר, י"א שבט תש"י, יצאו השניים לדרך על סיפון האנייה, מבלי שידעו כי בבוקר שבת קודש, י' שבט, עלתה השמימה נשמתו הטהורה של הרבי הריי"צ.

כשבויעים ארכה ההפלגה באונייה, וכנהוג באותם ימים הגיעה האונייה תחילה אל האי אליס-איילנד. כשנשאלו ר' יואל ורעהו לאיזו מטרה הגיעו לארה"ב, השיבו בטבעיות: "באנו אל הרבי מליובאוויטש". הפקיד האמריקאי תמה תכף: אתם מתכוונים למי שנפטר לפני שבועיים? כשתירגמו את הדברים באוזניהם, ביטל ר' יואל את הדברים במח-יד ואמר: "שטויות! מה שגוי מבין, מה שגוי אומר". רק בשלהי חודש שבט, כשהגיעו סוף סוף ל-770, התגלתה להם האמת הכואבת.

לשני החברים לא היה ברור אם הם מתכוונים להישאר בניו יורק לטווח ארוך או לחזור ארצה, ולקראת פסח התייעץ ר' יואל עם החתן של הריי"צ, רבי מנחם מענדל (שכונה אז, לפני שהתמנה לאדמו"ר, 'הרמ"מ'), האם לנהוג ביום טוב שני של גלויות. הרבי שאל במה הוא שונה מכל הבחורים מארץ-ישראל הנמצאים כאן, ורבי יואל אמר שהרי הגיע לכאן לפי הוראת

הרבי הקודם, אך בפועל הייתה הסתלקות..."

הרבי אמר: "מה השאלה? הרי שאלתם את הרבי, והרבי כתב לכם שתבואו. הרבי הרי בוודאי ידע מראש את כל מה שיהיה. ואף-על-פי-כן אמר שתבואו. והוא בוודאי לא התכוון שתבואו לכאן לשבועיים בלבד."

ומאז הכל היסטוריה. ר' יואל הקדיש את מוחו וליבו למאמרו ושיחותיו של הרבי, החל מהיום הראשון בו התמנה לאדמו"ר ועד להסתלקותו. הוא היה ה'חוזר' הראשי, והיה חוזר על כל מאמריו של הרבי בדיוק מרבי, כולל מאמרים ושיחות שנאמרו במשך שעות ארוכות בשבתות וחגים, כמוכן ללא הקלטה. ר' יואל קלט אותם אל קרבו.

לצד עבודתו הרבה כעורך המאמרים והשיחות וכ'חוזר' ראשי, כיהן כמשפיע ראשי של ישיבת 'תומכי תמימים' המרכזית ב-770. במשך עשרות שנים, עסק ר' יואל בכתביב חיבורו הנודע 'ספר הערכים - חב"ד' (עד כה יצאו ט' כרכים), שהוא אנציקלופדיה של איש אחד, שאין שני לה באיכות ובכמות, המכילה ערכים יסודיים בעניינים העומדים בכבשונה של תורת החסידות ופנימיות התורה. כל ערך מכיל בסדר מופתי את כל ההקשרים בהם הוא מופיע במאות מאמרים ואלפי ספרי חסידות, כשהדברים נארגים לפסיפס מרהיב - וזאת, מיותר כמעט לציין, ללא עבודה עם מחשב. הכל בראש... עד לפני חודש הוא ישב בחדרו מבוקר ועד ליל ועמל על כתיבת עוד ועוד ערכים, כשהוא בן 91.

רבי יואל ואשתו הרבנית שתאריך ימים, לא זכו לילדים. לא מעט מחסידי חב"ד אומרים בימים אלו, כי כל החסידים היו בניו.

כשרי יואל הזמין מונית...

"אצל ר' יואל, העולם הזה לא תפס מקום כלל" מספר בגעגוע הרב מנדל ווכטר, משפיע מרכזי בחסידות חב"ד. "כל כולו היה מונח בחסידות, וזה הדבר היחיד שעניין אותו. פגשתי עוד תלמידי חכמים בחיים שלי, אבל גם ראיתי אותם בשעה שהם אוכלים ועוסקים בענייני עולם הזה. ר' יואל היה משהו אחר. ישבתי איתו בסעודה כמה פעמים, ואני יכול לומר בבירור, שענייני עולם הזה היו אצלו ממש בדרך אגב.

"כשאושפזתי פעם בבית חולים, הוא הגיע לבקר אותי, וישבנו שם בחדר שבו היו משחקי ילדים. היה שם גם טלפון-משחק מפלסטיק, ור' יואל ניסה להשתמש בו בכדי לטלפן לאשתו... פעם אחרת, כשסיימנו ללמוד בביתו הוא התקשר להזמין לי מונית. כשהיה צריך לומר לנהג את הכתובת של הבית בו גר במשך עשרות שנים, הוא שאל את אשתו: 'מה

הכתובת שלנו?'"

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן, מספר על רגע בו נחשף מקרוב

הרב יהושע שפירא: "חזרתי אחרי עשרים וחמש דקות, ואני רואה שהוא עומד באותה תנוחה. סמוך לכסא, כפוף קמעה, אחוז במחשבות ולא זז מ'מילימטר'"

הרב מנדל וכטר: "היא קיבלה 'הוראה מלמעלה' לבדוק מה מצב שלום הבית שלנו, כי לימוד החסידות עם ר' יואל היה כרוך בסיכון רב מצדו"

יושב ללא תנועה שעות רצופות. ר' יואל בחדר העבודה שלו

לעומק עיונו של ר' יואל: "ר' יואל מאוד אהב את השיבה. הוא הגיע אלינו להתוועד מספר פעמים עם מאוד פנים יוצא דופן, באהבה עצומה וחיבה, גם כשהגיע בעייפות.

"באחת הפעמים, הסיכום מראש היה שיגיע אלינו ויתפלל מנחה, ולאחר מכן תתחיל התוועדות. כשהגיע, התברר שהוא כבר התפלל קודם. הוא אמר שנתפלל והוא ימתין, ובינתיים הזמנתי אותו לחדר שלי. ברגע שהוא נכנס לחדר הוא נעמד, והיה אפשר לראות שהוא אחוז במחשבות. הצעתי לו כיסא לשבת, אבל כבר לא היה עם מי לדבר... הוא לא שמע אותי, כי הוא היה שרוי בעולם אחר. הלכתי למנחה, וחזרתי אחרי עשרים וחמש דקות להזמין אותו להתוועדות, ואני רואה שהוא עומד באותה תנוחה. סמוך לכסא, כפוף קמעה, אחוז במחשבות ולא זו מילמטר. רמת הריכוז והמסירות שלו לתורה הייתה ממש פלאית".

העולם כלפיו, הוא חי לגמרי במציאות רוחנית.

"בשיעורים שלו, ר' יואל היה יכול לדבר על נושא אחד במשך שעות ארוכות, בלהט רב בחיות, ובבהירות המיוחדת רק לו. עוד משל, עוד הסבר, עוד דימוי, בשטף ובעומק לפנים מעומק. הוא היה מלא חיות, כאילו הוא 'מניח' כביכול את הקדוש ברוך הוא על השולחן. התחושה באמת הייתה, שהאלוקות היא משהו מוחשי".

כאדם שכל כולו חסידות, ר' יואל היה מקושר מעומק נפשו לרבי. "אצל ר' יואל בלטו מאוד - ההתקשרות והביטול העצומים כלפי הרבי. הקשר הנפשי שלו אל הרבי, והרצינות התהומית שבה הוא התייחס לכל מילה שיצאה מפיו, אין להם אח ורע", אומר הרב קירשנבאום ומרחיב, "הוא היה חוזר ואומר ללא הרף: ככל שחסיד יתקשר יותר אל רועה האמונה שבדור, שהוא המחזיר את האמונה אל הדעת וההכרה, כך גם האמת של החסידות תהיה 'מונחת' יותר בדעתו ובליבו".

חסיד בכל מעשיו

הרב אליהו קירשנבאום, עורך ספריו של ר' יואל בעשורים האחרונים, מספר על פגישתם האחרונה: "היה לי קשה ועצוב לראות אותו במצב בריאותי ירוד, והיה לו קשה לדבר. נפגשנו במשרדו, החדר הקטן שבו הוא למד והתבונן בחסידות שנים על גבי שנים. דיווחתי לו על ספר ביאורים שלו שעומד לצאת לאור, והוא הגיב במעין התנצלות: 'אני לא בקו הבריאות כעת, ולא אוכל להגיה את הביאורים שבספר'.

"אחר כך ר' יואל המשיך במעין צוואה" ממשיך הרב קירשנבאום לשחזר, "הוא אמר לי: 'תאמר לתלמידים שלך, שמציאות רוחנית היא דבר אמיתי לא פחות ממציאות גשמית. אדרבה. זאת היא המציאות האמיתית'. אלו היו דברים קצרים, אבל מאוד מאפיינים את ר' יואל וצ"ל. הוא יהודי ששקוע כל-כולו בעולם של חסידות. כל חייו הוא חי בעיון מעמיק של אחדות ה' ובביטול

הרב מנדל ונטר: "אחרי שעתים ארוכות, יצאתי מביתו בהלם מוחלט. מעודי לא שמעתי הסברים כל כך מעמיקים. הייתי ממש שיכור"

כלי ריקן מחזיק

מעבר לכוחו הגדול בלימוד ועיון, מתברר שלר' יואל היו צדדים נוספים בדבקותו בדרך החסידות. "אצל ר' יואל אכן התאספו יחד תכונות ומעלות רבות ומגוונות, כאשר כל אחת מהן לעצמה היא ייחודית ונדירה. הוא היה גאון של ממש, עם יכולת הבנה וכושר ניתוח שאינם מצויים כלל במחוזותינו", אומר הרב קירשנבאום, "אבל מלבד זאת, הוא היה גם 'בעל מנגן' נפלא. מלבד מאות הניגונים שזכר והכיר היטב עם הנוסח המדויק, הוא היה 'מבין' בנגינה. לפעמים, כטוב ליבו, היה 'שולף' ניגון חסידי עתיק מזיכרונו, ו'מסביר' אותו, מבאר את תוכנו הפנימי ואת מהלך הנפש אותו הוא מבטא.

"חוץ מהדבקות שלו ברבי, היו לו גם מסורות שקיבל מוקני החסידים, שביניהם הוא גדל בצעירותו. חסידים שעוד למדו בישיבת תומכי תמימים המקורית בליובאוויטש, עובדי ה' שכל עולמם היה חסידות ומסירות נפש על הפצת יהדות".

ללא ספק, היכולת הגאונית להיות מסוגל לחזור על שיחה של הרבי, שאורכת שעות ארוכות, מרשימה ביותר. אבל הרב קירשנבאום, מעניק לדברים זוויית אחרת: "לדעתי, היכולת של ר' יואל לחזור על התועודותיו הארוכות של הרבי לא נבעה מהזיכרון הכביר שהיה לו". הוא מסביר "כאשר ר' יואל היה שומע את הרבי, הוא היה מנותק לגמרי מעצמו, ומתרכז כל כולו בדברים עצמם. ככל שאתה מתנתק מעצמך, כך אתה יותר נכנס לעומק הדברים והם נקלטים ונחקקים אצלך.

"בחסידות מוסבר, ש'מוחין' הם לא עניין רק של כישרונות, אלא הם בראש ובראשונה תנועה של נפש האדם לעזוב את עצמו ולהתרכז בקליטת המושג הנעלה ומופלא ממנו. ככל שלאדם יש לו יותר תכונה כזו בנפש, כמובן בצירוף כל אותן תכונות שכליות של זיכרון, חריפות ותפיסה חדה - כלי הקיבול שלו רחב ועמוק יותר ויכולת השגתו חזקה הרבה יותר. זאת התכונה שהכי מאפיינת את ר' יואל".

כידוע הרבי גילה והדגיש נקודות חדשות בחסידות, גם בלימוד וגם במעשה. "אצל הרבי, המאמרים שונים בסגנונם ובהדגשים שלהם מהמאמרים שבדורות הקודמים", מסביר הרב קירשנבאום. "הדגשים הללו הם לא דברים שכל כך קל לתפוס ולהשיג בהשקפה שטחית. ר' יואל היה החלוץ, הראשון שהבחין ב'קו' שהרבי מנחה כלפי הדור שלנו, גם ברמת העיון וההבנה של דברי החסידות, וגם בעבודת ה' המעשית שנדרשת מכל אחד. ללא ספק, ר' יואל 'שמע' היטב את הרבי, גם את 'בין-השורות'. ר' יואל לא רק חזר והעלה על הכתב את דברי הרבי, אלא הקנה לדור הבא את קו החשיבה שהרבי רצה להנחיל לנו בתורתו".

יש לך מיליון דולר!

"בשנים הראשונות הרבי היה מקבל יהודים ל'חידות' שלוש פעמים בשבוע, משעות הערב המוקדמות עד הבוקר. פעם אחת, לאחר ליל 'חידות' ארוך,

דייק בכל משפט ובכל מילה. ה'חוזר' בפעולה

קרא הרב חודקוב ז"ל, המזכיר הראשי של הרבי, לר' יואל ואמר לו: הרבי ביקש ממני שאספר לך את הסיפור הבא ושתעלה אותו על הכתב.

"מסתבר, שבאותו לילה נכנס יהודי ל'חידות' אל חדרו של הרבי ושאל כיצד להתמודד עם פניות אישיות שמעורבות בכל מצווה שהוא עושה. הרבי השיב לו על כך במשל. אם אדם הולך ברחוב בדרכו לקבל מיליון דולר ממישהו. לפתע הוא יראה על הריצפה מטבע של 10 סנט. האם ייחשב הדבר בעיניו לדבר שמצריך עצירה בכלל? הרי מה ערך 10 סנט אל מול מיליון דולר?"

"הנמשל הוא: יהודי צריך להתבונן בגודל ערכה של כל פעולה של מצווה שהוא עושה, של כל דבר תורה שלומד, שעל ידם מתקשרים בהתקשרות אמיתית עם הקב"ה עצמו. מה ערכה של איזה פניה קטנה לגבי דבר נעלה זה? היא לא שווה בכלל התייחסות.

"הרבי מדריך אותנו שיהודי לא צריך להיות 'מונח' בעצמו כלל. כאשר הוא יתרומם, יחשוב ויעסיק את שכלו ביוקר של תורת ה' ובעיון והעמקה בגדולת ה' - הוא יתרומם למעלה מכל העניין.

"מצד אחד, זה יותר קל. לא צריך להתווכח יותר מדי עם היצר הרע, לדון ולרלב עמו אלא פשוט להתרומם מעליו. מצד שני, הכי קשה לבן-אדם זה להתנתק ממציותו. ללא ספק, ר' יואל היה דוגמה חיה לכך. המסר הזה

הרב אליהו קירשנבאום:
"נכון שהוא היה ענייני לגמרי, וגם 'בעל מוחין' מופלא, אבל הוא היה גם בעל רגש עצום! מוחין אמיתיים מולידים נפשיות עמוקה"

תלמיד מובהק של הרבי. בחלוקת הדולרים

היה טבוע בתוכו. היה מפתיע בכל פעם מחדש לראות עד כמה הדרך הזו שסלל הרבי חדורה בו. ככה הוא הסתכל על הכל".

רק בלי הרבי

הרב מגדל ווכטר, נחשב כאמור למשפיע מרכזי בחסידות חב"ד, אבל הוא לא גדל בחב"ד, אלא בחסידות שנחשבה אז לבת פלוגתא חריפה שלה - חסידות סאטמר. בשלב מאוחר יותר של חייו, בתור ראש ישיבה לצעירים בסאטמר, הוא עבר תהליך ארוך ודרמטי, שבסופו 'חצה את הקווים', ונעשה לחסיד ליובאוויטש. ההיכרות המשמעותית שלו עם חב"ד, כרוכה בדמות המיוחדת של ר' יואל.

איך הכרתם?

"ההיכרות שלי עם ר' יואל כהן, ויחד איתה הקשר עם הרבי מלובביץ', התחילה בנופש קיצי של בין הזמנים.

בעיריית נופש ששהיתי בה, פגשתי חסיד חב"ד שהצטרף למניין שלנו. אמנם הכרתי כבר את ספר התניא היטב, ואת 'לקוטי תורה' של אדמו"ר הזקן, אולם היו לי שאלות רבות. היהודי שפגשתי לא ידע לענות לי בעצמו, והפנה אותי לר' יואל.

"אני זוכר שממש הופתעתי, כאשר פגשתי אותו לראשונה בביתו. ידעתי שר' יואל חיבר את 'ספר הערכים' של חב"ד, ולפי ההתרשמות שלי מהספר, חשבתי שהמחבר הוא יהודי משכיל, מעין פרופסור תורני שזכה. לעומת זאת, ר' יואל שפגשתי היה משהו אחר לגמרי. פגשתי יהודי מופשט לגמרי מגשמיות. זקנו הארוך סבוך ולא מסודר, ובגדיו פשוטים ובלויים מעט. מעבר לכך, מחשבתו ולימודו כל כך שקועים באלוקות, ורחוקים מאוד ממחקר אקדמי כלשהו.

"ר' יואל שאל מה אותי מה ארצה ללמוד, ואחרי שעתים ארוכות יצאתי מביתו בהלם מוחלט. מעודי לא שמעתי הסברים כל כך מעמיקים. הייתי ממש שיכור".

למרות הרושם הכביר, ר' מגדל עבר עוד תהליך ארוך עד למעבר לחב"ד: "כעבור מספר ימים נפגשתי שוב עם ר' יואל, ושאלתי אותו על נושאים נוספים, ושוב - קיבלתי תשובות עמוקות ביותר. אחרי עוד שני ביקורים כאלה, שאלתי האם נוכל לקבוע לימוד בחברותא.

"ר' יואל הסכים, ושאל מה ארצה ללמוד. עניתי שאשמח ללמוד את כל כתבי חב"ד, אבל רק עד למאמרים של הרבי הרש"ב. בחוג הקנאי אליו השתייכתי אז, סברו שרק עד הרבי הרש"ב, אדמו"ר חב"ד היו צדיקים גדולים. ר' יואל לא התווכח ולא העיר לי שום דבר, אלא הסכים בשמחה.

"התחלנו ללמוד פעם בשבוע. התחלנו ללמוד תניא, כשכל פרק לקח הרבה זמן. ר' יואל הסביר כל דבר באריכות, ונזהר שלא להזכיר את הרבי, כי הוא ידע שאני נרתע מכך. כך המשכנו, עד שהגענו לפרק ד' ב'שער היחוד והאמונה'. ר' יואל הקדים ואמר, שבפרק הזה יש חלק קשה מאוד להבנה, אבל יש עליו ביאור בספר שחיבר הרב יהושע קארף ע"ה. עם הרב קארף לא הייתה לי שום בעיה, וכך התחלנו ללמוד. תוך כדי הלימוד, הרגשתי שהדברים לא מגיעים מהרב קארף, אלא ממקור עמוק ומוסמך יותר...

"במשך ארבעה שבועות, ישבנו מדי ליל שישי ללמוד את השיחה הזו, כדי להבין מה אומר האדמו"ר הזקן. בשלב מסוים, הבנתי שהשיחה היא ביאור של הרבי, וציניתי את השערתו בפני ר' יואל, אבל הוא רק חייך ולא אמר לי דבר. הוא נהג בחכמה ובעדינות רבה, ונתן לי להתקדם בקצב שלי".

"כך המשכנו ללמוד כל ליל שישי, בערך משתיים-עשרה בלילה, עד שלוש-ארבע לפנות בוקר. באחת הפעמים ישבנו אפילו עד שבע וחצי בבוקר! "לבסוף 'נכנעתי', והתחלנו ללמוד גם שיחות של הרבי. ר' יואל היה מגיע

לחברותא שלנו, אחרי סדר יום עמוס, ולפעמים בשעות הקטנות של הלילה הוא היה מתעייף. במצב כזה, הוא היה אומר לי 'בוא נלמד איתו שיחה של הרבי... וכשהיינו מתחילים, הוא היה ממש מתעורר, כאילו הוא קם הרגע משינה ארוכה! העייפות שלו פשוט נעלמה, והוא היה לומד אתי בחיות נפלאה מאוד!"

המצותת הסודית

"אגב, לאחר שהתקרבונו לחב"ד אמרה פעם הרבנית לאה כהן, שהמקום ינחם אותה בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, לרעייתי, שהיא חייבת לבקש ממנה סליחה. מה קרה? היא סיפרה שקיבלה הוראה 'מלמעלה' לבדוק מה מצב שלום הבית שלנו, כי לימוד החסידות עם ר' יואל היה כרוך בסיכון רב מצדו, וזה לא היה מובן מאליו שאשתי תסכים לכך.

"בין שכונת ויליאמסבורג של חסידי סאטמר, לביתו של ר' יואל בשכונת קראון-הייטס החב"דית, הייתה סכנה של ממש להלך בלילה, שכן הרחובות שרצו שיכורים ואנשים מסוכנים, איש לא עבר שם בלילות.

"הייתי חייב לקחת מונית. אם הייתי לוקח נהג תושב ויליאמסבורג, כל השכונה שלי הייתה יודעת. נהג תושב קראון-הייטס? אז כל קראון הייטס תדע מכך והסוד יתגלה; האפשרות השלישית הייתה לקחת נהג מונית אפרו-אמריקאי, דבר שגם הוא היה לא נעים, אך המסוכן פחות מבין האפשרויות.

"מדי שבוע, עם כניסתי לביתו של ר' יואל טלפנתי לרעייתי להודיע שברוך ה' אני חי, והגעתי בשלום. לימים התנצלה הרבנית כהן בפני רעייתי וגילתה לה שבשעה שהייתי מתקשר אליה, הייתה היא מרימה את שפופרת מכשיר הטלפון השני בביתה ומאזינה בסתר לשיחה, בשביל לשמוע שגם בצד השני של הקו הכל בסדר...

"הגעתי לר' יואל לאחר חיפוש רבים. למדתי ספרים רבים אבל חיפשתי משנה סדורה שתתן מענה שכלי אך גם תהיה מלאה עם רגש, וגם הדרכות מעשיות. חיפשתי דברים בהירים ולא רק 'ווארטים' קצרים. לר' יואל היה כוח הסברה מופלא והלימוד אתו פתח בפני עולם חדש לגמרי.

"גם כתיבי חב"ד למדתי לפני שהכרתי את ר' יואל. אפילו מסרתי שיעור בתניא, אבל אחרי הפגישה עם ר' יואל הבנתי שיעוד לא התחלתי להבין. אצל ר' יואל שמעתי תניא אחר לחלוטין.

"התופעה שממש עוררה את התפעלותי מר' יואל, הייתה הפשטות שלו. עם גאונותו וגדלותו, בכל בית מדרש אחר, הוא היה הופך לבעל מעמד חשוב. אבל ר' יואל חי בפשטות גמורה. הוא היה לגמרי בביטול. כנראה שהוא עצמו לא ידע את מעלותיו.

כיהושע בן נון הרב חיים שלום דייטש

התואר "הגאון החסיד" הולם במדויק את ר' יואל. הוא היה גאון במלא מובן המילה, הן מבחינת זיכרון, בזה הוא התפרסם במסגרת תפקידו כ'חזור'; אבל עיקר גאונותו היתה בהבנה בהירה ותפיסה חדה של הנושאים הכי קשים והכי מסובכים בתורת החסידות.

די לעיין קצת ב"ספר הערכים - חב"ד" שהוא ערך ולראות את הגאונות העצומה שלו, כיצד בכל נושא הוא נכנס לכל הפרטים ומעמיד כל פרט על מקומו, ולצורך כך מחלק ו'מפורר' כל נושא לכמה סעיפים, וכל סעיף לכמה סעיפים קטנים, וכל סעיף קטן לכמה אותיות וכו'. ולצד זה הוא גם מסר שיעורים, בהם הצליח להסביר בצורה בהירה ופשוטה, את הנושאים העמוקים ביותר.

בדרך כלל, לבעלי כשרונות יש הערכה עצמית גבוהה, לאו דוקא במונח של 'אווה' גסה, אלא כזו שמפריעה להם 'לקבל' דעה ממישהו אחר, וקל וחומר שקשה להודות על האמת ולהסכים לדעה הפוכה שאומר בר הפלוגתא שלהם.

אבל אצל ר' יואל ראו במוחש את ההיפך הגמור:

ככל שגאונותו היתה באופן בלתי נתפס, כך גם ה'ביטול' שלו כלפי הרבי היה באופן בלתי נתפס. הוא דייק בכל מילה ובכל תג שיצא מפי הרבי. הרבה פעמים קרה שמישהו חזר על דברי הרבי, ור' יואל תיקן אותו אפילו במילה אחת, ומציין שאת המילה הזאת הרבי אמר בצורה אחרת, או שמילה זו אמר הרבי במשפט אחר ולא במשפט הנוכחי.

בזווית נוספת היה אפשר לראות את מידת ההתבטלות שלו כלפי זקני החסידים, אותם היה מצטט בהדרת הכבוד, ומספר עליהם בערגה בהתוועדויות ובסעודות השבת במחיצת תלמידיו, כשלעיתים הוא עלה עליהם בגאונותו עשרות מונים!

שילוב זה של 'גאונות' יחד עם 'התבטלות', בא אך ורק מצד הקדושה. במידת בני אדם, זה ממש 'תרתי דסתר'. ייתכן שיימצא גאון שיצטיין קצת במידת הענווה, אבל התבטלות בצורה מופלגת כל כך, אינה עולה בקנה אחד עם גאונות שכזו.

האמת היא, שר' יואל היה תלמיד מובהק של הרבי, וכיהושע בן נון שלא מש מתוך האהלה, הוא ממש למד מהרבי את כל תורתו וחכמתו, ובעיקר - את מהלך המחשבה, את השקפת העולם.

ואכן אצל הרבי ראו במוחש את החיבור של שתי הניגודים הנ"ל: מצד אחד כשלצד הגאונות בבקאות ובהבנה, היה בטל לגמרי לחותנו הרבי הריי"צ בפרט, וגם בכלל - נהג בהנהגה פשוטה של ביטול מוחלט בכל אורחותיו.

"למרות שהייתי צעיר ממנו בשנים רבות, הוא התייחס אלי כשווה בין שווים. הוא לא ראה בי תלמיד צעיר, אלא חבר. מבחינתו, הוא לא לימד אותי, אלא למדני יחד חברותא. התפעלתי מאוד, כי לא הייתי רגיל לדבר כזה. גדלתי בעולם שבו יהודי תלמיד-חכם, הוא בעל מעמד וארשת כבוד, ופתאום פגשתי גאונות יחד עם פשטות גמורה".

מוחין זה לא מחשב

הרב קירשנבאום מספר על פן נוסף באישיותו של ר' יואל - חינוך התלמידים. ר' יואל קיים בהידור את הציווי 'לערב אל תנח ידך' - להעמיד עוד ועוד תלמידים. גם לאחר שהעמיד תלמידים שכבר נעשו רבנים, ראשי ישיבות ומשפיעים ובעצמם כבר היו להם תלמידים ותלמידי תלמידים, הוא המשיך באותו המרץ ללמד. מפליא לחשוב כיצד ממרומי גילו עדיין יכול היה לשבת ולשמוע מה מפריע בהבנה לתלמיד צעיר, ולענות בסבלנות על שאלה שכנראה שמע וענה עליה כבר מאות פעמים בחייו; וכיצד היה חוזר ומלמד את אותו מאמר שוב ושוב, ובכל פעם בחיות ובהתלהבות".

אני שומע אודות קירבה גדולה שלו כלפי התלמידים, איך זה מתאים לטיפוס שכלתן, שתמיד היה ענייני וכמעט לא הביע רגשות?

"נכון שהוא היה ענייני לגמרי, וגם 'בעל מוחין' מופלא, אבל הוא היה גם בעל רגש עצום! מוחין אמיתיים זה לא מחשב. זה לא מוח מנותק. זה נפשיות, ואדרבה, הנפשיות עמוקה לאין ערוך. ככל שתנועת המוחין עמוקה יותר, הרגשות גם הם עמוקים יותר ואמיתיים יותר.

"ר' יואל היה יכול לפנות בוקר, בעיצומה של התוועדות תוססת, לדבר על העניינים הכי עמוקים באחדות ה' המבוארים בתורת הרבי בהתפעלות עצומה, עם המון המון רגש, אבל הרגש כולו היה נתון בעניין. לא 'הרגשת עצמו' אלא הרגשת העניין ודבקות בו.

"אני נוכר בסיפור שר' יואל היה מספר על ר' חיים בער וילנסקי, אחד החסידים הגדולים שנודע כ'משכיל' ומעמיק נפלא בתורת החסידות בתקופת אדמו"ר מהר"ש. מסופר עליו שהוא היה יכול לשבת שעות בגינה ולחשוב על עניין אחד בחסידות.

"ר' יואל סיפר, שבהודמנות מסוימת הרבי הריי"צ אמר עליו: עד שהעניין תופס אותו, אכן יכולה להתמוסס (כלומר, זה לקח המון המון זמן); אבל כאשר העניין תופס אותו - אכן אבן תימס!'. לאחר התעמקות נפשית גדולה כל כך, השייכות והחיבור הרגשי של האדם הם עמוקים הרבה יותר.

"אני חושב שזו גם הסיבה", מצטרף לפתע הרב קירשנבאום, "שתלמידים רבים שהיו קרובים אליו מרגישים עתה כאב גדול מאוד. אחד מתלמידיו הקרובים אמר לי שהוא מרגיש עכשיו שלקחו משהו מהחיים שלו. גם אני מרגיש ככה. לתלמידים היה קשר נפשי עמוק אליו. הם חוו באמצעותו רבדים אחרים, עמוקים ונעלים מהמצוי, של רצינות ושל עומק. זו אבדה כואבת עמוק עמוק בנפש.

"אבל מלבד הצד האישי, יש כאן גם משהו עמוק וכללי הרבה יותר: אין זה סוד שיש ירידת הדורות. זה נכון בכל החסידויות ובכל החוגים. ברור שאין להשוות חסידים של היום לחסידים חב"ד בדורות הקודמים, שהיו 'אריות' של ממש בעבודת ה' במוח ובלב. אבל דמותו של ר' יואל שונה לחלוטין והיא כמו שאובה מדורות קודמים. בהרבה מאוד מובנים הוא היה כעין בבואה של חסיד קמאי, קדמון. היה הוא מיוחד במינו, ובדברים מסוימים אף אין שני לו. ר' יואל היה חסיד מזן אחר לחלוטין. הוא ייצג את אותו עולם נעלה של חסידים חב"ד האמיתיים; הוא היה יהודי שהחסידות והרבי האירו בפנימיותו".

המרואיינים בכתבה בהתוועדות עם ר' יואל. מימין לשמאל: הרב קירשנבאום, ר' יואל, הרב וכטר והרב דייטש

חיים פוע"ה

הרב יוסף איתן | רב יועץ ופוסק במכון

רואים את הקולות

"ותמונה אינכם רואים זולתי קול" (דברים ד', י"ב)

בימים בהם קרבנו הקב"ה לפני הר סיני, לא ראו אבותינו תמונה מוחשית, אבל הקולות היו כל-כך עוצמתיים ופולחי נפש, עד שהורגשו ממש בחוש הראיה והמילים הפכו לתמונה.

והנה, כעבור שנות דור נתן הקב"ה מחמתו לבשר ודם, עד שכיום מוכר לכולם המכשיר המשמעותי הנקרא אולטרא-סאונד המתרגם גלי קול בתדירות גבוהה לתמונה מוחשית. בזכותו התקדמה עשרות מונים יכולת האבחון והפענוח הרפואי של "הפנימיות" הגופנית, ובכך מביאה להצלת חיים יום-יום, שעה-שעה.

גם במהלך ההיריון, כך מקובלנו במכון פוע"ה, יש ערך ותועלת לביצוע בדיקות האו"ס המקובלות. יעידו על-כך זוגות שלולא זיהו את הבעיה, לא היה להם היום ילד בכלל, או שהוא היה פגוע מאד. כמוכן שהבדיקה נועדה בעיקר לוודא שהכל ב"ה כשורה (ובכך להרגיע מתחים מיותרים...) אולם במקרים שבכל זאת מתגלה בעיה, ימשך ניהול ההיריון באופן צמוד ועוקב, לרבות טיפול רפואי עוברי אם כך מתבקש. האם ממצאי האולטרא-סאונד יכולים לענות לעתים על ספיקות הלכתיים? והרי "לא ניתנה תורה למלאכי השרת"!

אכן, כאשר מבחינה הלכתית צרופה אין לאסור משהו, לא יהיה זה האולטרא-סאונד או אפילו זכוית מגדלת שבגינם נפסוק להחמיר, כגון תולעים או איסורי גידה [שבט הלוי ד', קמ"ב; מנחת אשר, גדה, י"ז] כמו כן, אסור בשום אופן להיחפז ולהסיק מסקנות בעקבות ממצאים המצביעים על בעיה שבעטיה מבקשים הרופאים להפסיק הריון, ובפרט בזיהוי אי-התפתחות ראשונית. יש להמתין ולחזור ולבדוק כמה פעמים, רצוי במקום אחר, וכמוכן לשאול רב פוסק. ההדמיה אינה במאה אחוז כמראה עיניים!

ניתן בהחלט להיעזר בטכנולוגיה הזאת בכדי לפשוט ספיקות:

דוגמאות אחדות -

• פדיון הבן - אישה שבהריונה הראשון עברה הפלה מוקדמת שהתרחשה בטרם היה "ריקום איברים", הנולד אחריו חייב בפדיון [רמ"א בשם מהרי"ק, יו"ד, ש"ה, כ"ג]. לא לגמרי ברור מהו "ריקום איברים", ויש לשאול שאלת רב ולהציג מסמכים רפואיים מתאימים. אם הדמיית האולטרא-סאונד שנעשתה לפני ההפלה הראתה שק הריון שהפסיק להתפתח לפני היום הארבעים, הרי הותר הספק ויש לפדות בברכה.

• גיל ההיריון - לעתים יש ספיקות, ויש לכך כמה נפקותות, לרבות מועד הלידה המשוער. הדמיה הנעשית בשלבי ההיריון הראשונים נחשבת מדויקת ועשויה להועיל!

• מין העובר - האם מותר לבררו? הרי אין בכך תועלת מלבד הסקרנות... מעניינים מאד דברי ה"יפה תואר" המפרש את מדרש רבה: "ואם ידעו מה בבטן האשה, אז תצטער האב והאם בימי הריונה אם תעבר בוולד שלא כרצונם. וגם אם ידעו מראש כי היא הרה ללדת זכר אשר זה חפצם - אז תקטן השמחה בלדתה ולא יהיה גמול על החבלי לידה..."

בכל זאת אין איסור בדבר ורובם לא נמנעים מלברר. יתרה מזאת, מובא בשם הגרי"ש אלישיב [נשמת אברהם] שרצוי שאשת כהן מעוברת תברר את מין העובר, ואם עוברה זכר, עדיף שתלד בכ"ח שבו מקפידים על כניסה מותרת לכהנים.

המרכז למשפחה במכללת אורות אלקנה מזמין אותך לקחת חלק בלימודי התעודה בקורסי הערב תשפ"ב:

ייעוץ זוגי מיועד למטפלות ויועצות
הנחיית הורים מיועד ליועצות, מטפלות, ומורות ותיקות
הנחיית חיי אישות (הנחיית מיניות) מיועד ליועצות, מורות והעוסקות בתחום
הדרכת כלות בהנחיית הרבנית אתי אלסטר

בראשית תש"פ

הקורסים בהובלת טובי המרצים:
• ד"ר ציפי ריין • אילן יפרח • מאור קפלן
• דבורה רוזנברג • ד"ר חנה קטן • מיכל וולשטיין
• מירב ושמואל שפירא, ועוד

קורסים נוספים ללא תעודה:
- אמהות ובנות -
סדנת לימוד מחברת (מיועד לאמהות ובנות בכיתות ז-ט)
קורס ימימה -
בהנחיית הרבנית עידית שילה (12 מפגשים)
קורס אמהות מלוות ללידה -
הכנת אמהות לליוי הבנות שלהן בלידה (12 מפגשים)

אחרי לתל אביב?

באנו אל"א כדאי לזכור שטר
זין סולמות, וכדי להיות
זית אחי שמקטש אלמו
את סולם היהדות

אסתי עוסקת
בחינוך, ליווי
לקראת חתונה
וטיפול

אלי קבלן
ועובד
סוציאלי

משפחת וייסינגר. בית יהודי פתוח בראש יהודי

אם בוערת בלבכם אהבת ישראל ואש יוקדת לתורה,
הצטרפו לפרויקט השליחים של ראש יהודי בת"א.
(לא רק אברכים!)

מלגות
למתאימים

לפרטים ולתרומות: ראש יהודי 03-5255355, 052-7244465

התנועות
התנועות

הרב שבתי סלביצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

אופס, הלוויה בטעות

הבן הבטיח לאמו שהוא ישרוף את גופתה ולא יאמר עליה קדיש, ולא ידע מהו כוחה של תפילה - הפסיכיאטר לא הצליח להתאפק, והאזין מהצד לתפילה של היהודי בכותל. ואז הגיעה ההתנצלות... - והאם חשבתם פעם ברצינות להיות חוני המעגל?

"הדליקו לך את הבר?", שאל השופט והוא השיב ש"לא, לא הדליקו, אבל הם מההתחלה היו נגד הבר! הם התפללו שיישרף והוא נשרף!"

טענותיו היו תקדימיות והשופט ביקש לשמוע מה הנתבעים חושבים על דבריו.

"נו, אשמח לשמוע את המתפללים... מה אתם חושבים על הטענות נגדכם?"

"כבוד השופט, זו בדיחה? הרי בסך הכל התפללנו, האם אפשר לומר שאנחנו שרפנו את הבר? זה הרי מגוחך!"

"מה שקורה פה הוא מעניין נורא", אמר השופט. "בעל הבר משוכנע שהתפילה היא שיצרה את השריפה, ואילו אתם המתפללים לא מאמינים שהתפילה יכולה לעשות משהו!"

לחיים!

שלא כדעת הרמב"ם הסבור שיש מצווה מהתורה להתפלל בכל יום, להלכה נפסק כדעת הרמב"ן וראשונים נוספים, שהחיוב הוא אך מדרבנן. האדמו"ר הזקן שואל כיצד ייתכן שהתפילה שהיא כל כך יסודית ובסיסית בחיי היהודי, איננה נמנית על הרמ"ח מצוות עשה? ובפרט שחז"ל לימדונו ש"על שלושה דברים העולם עומד, על התורה, על העבודה (=תפילה) ועל גמילות חסדים". כשם שלמידת התורה הוא מצוות עשה וגמילות חסדים מצוות עשה, ראוי היה שגם העמוד השלישי, עמוד העבודה, ייחשב בכלל מצוות התורה, ומדוע אין הדבר כך?

ומסביר האדמו"ר הזקן הסבר נפלא: רמ"ח מצוות עשה הן כידוע כנגד רמ"ח אברי האדם. כשחז"ל מציגים את פירוט 248 האברים, משום מה אין אזכור לחוט השדרה והוא אינו נמנה כאחד מהאברים, אף שהוא ללא ספק מהאברים המרכזיים והחיוניים ביותר!

חוט השדרה מרכז בתוכו צבר של תאי עצב ומהווה בעצם גורם מקשר בין המוח למערכת העצבים ההיקפית, בתנועה דו כיוונית. מחד, הוא מעביר אל המוח את התחושות והגירויים שנקלטו באברי האדם השונים, ומאידך הוא מעביר מהמוח אל האברים השונים פקודות שונות המפעילות אותם ומנחות את פעילותם. אז למה לא סופרים אותו?

אלא שהיא הנותנת, רשימת האברים היא של תפקודים ספציפיים, כמו יד, רגל ועיניים, ואילו חוט השדרה אחראי על התפקוד הכללי. חוט השדרה עומד מאחוריהם ומהווה את הכוח המניע של האברים, ובמניין רמ"ח האברים נמנים רק אברים פרטיים.

רמ"ח מצוות עשה מקבילות לרמ"ח אברים, וכשם שחוט השדרה לא נספר בין האברים, התפילה לא נספרת במצוות עשה, כי היא הכוח הפנימי שמניע את כולן! לכן גם אומרים חז"ל ששמונה עשרה הברכות בתפילת עמידה מקבילות לשמונה עשרה חוליות שבשדרה. התפילה היא פנימית, ועליה כל הגוף עומד.

אמר לי מישהו שהתפילה היא הזמן המאושר ביותר ביום שלו! גם אתם מרגישים כך?

הרב ד"ר אברהם יהושע העשיל טברסקי ז"ל, רב מפורסם ופסיכיאטר בעל שם, נשאל פעם מהי תפילה בעיניו, וכתשובה לשאלה הוא סיפר כך: "באחת מנסיעותי לארץ, הלכתי להתפלל בכותל המערבי, ובעומדי בסמוך לכותל, הגיעה לאוזני תפילתו של העומד לידי, אדם שנראה כאיש פשוט.

"למרות שזה לא ממש לעניין, להקשיב לתפילה אישית של זר, לא יכולתי שלא להקשיב לתפילתו הכנה והמיוחדת של האיש שלידי. תפילתו התנהלה כשיחה לכל דבר ועניין... אני שומע שהוא מספר לקב"ה על היום שעבר עליו, מה אשתו עשתה ומה פלוני אמר וכן הלאה. מלבד אל לב.

"בשלב כלשהו הוא תפס שהוא חזר על דבר שכבר סיפר, והתנצל 'היי סליחה, בעצם כבר אמרתי את זה אתמול'.

"אתם שואלים מהי תפילה בעיניי? זו תפילה, ערוץ ישיר לקב"ה, קשר אישי בין המתפלל לבוראו".

לאחר שנגזר על משה שלא להיכנס לארץ, משה מתפלל 515 תפילות (!) כמניין "ואתחנן", בניסיון לבטל את הגזרה. מסיבות שונות תפילתו לא נשמעה והקב"ה מבקשו להרפות ולחדול מתפילותיו, "רב לך, אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה". אם משה היה מתפלל עוד תפילה אחת נוספת, הייתה תפילתו נשמעת והוא היה נכנס לארץ. וכיוון שהקב"ה לא רצה שמשה ייכנס לארץ, הוא ביקשו לחדול מתפילה בשביל שלא ייאלץ כביכול להכניסו לארץ. מכאן אנחנו רואים שלתפילה יש כוח עצום!

התפילה אינה מתמצה בקריאת מילים, היא צריכה להיות שיחה חיה ביננו לקב"ה. כשזו הגישה שלנו לתפילה, התפילה אכן פועלת!

הבדיחה מספרת שבארצות הברית, הופתעו מתפללי בית כנסת ותיק פלוני כשגילו בוקר אחד, שממש בסמוך לבית הכנסת יוקם בקרוב בר, שבו יחגגו צעירים כשהם מתודלקים באלכוהול...

ניגשו הגבאים אל הבעלים העתידי של הבר וניסו לדבר אל ליבו שימצא מקום מתאים יותר להקים בו את הבר, אך הוא לא שעה לתחנוניהם והמקום החל לפעול כעבור תקופה לא ארוכה.

אלא ששבועיים לאחר שהוקם הבר בהשקעה גדולה, פרצה שריפה כבר וכילתה אותו עד ליסוד! כשנודע דבר השריפה לבעל הבר, הוא החל לחרף ולגדף בזעם את מתפללי בית הכנסת על ששרפו לו את הבר. "אתם אשמים"; "זה בגלל התפילות שלכם!"

הוא היה נחוש לבוא אתם חשבוך ולקבל מהם פיצוי על הנזק שעוללו לו בתפילתם, והוא הגיש כנגדם תלונה בבית משפט...

"הם שרפו לי את הבר!", אמר באוזני השופט.

בית מדרש לתנ"ך
עז לישראל

ע"ש עדו זולדן הי"ד

ללמוד תנ"ך

בשביל הנשמה

בשביל התואר

תוכנית ההוראה של מדרשת עז לישראל

בית מדרש שהוא בית

לימוד תנ"ך עמוק ומחיה באוירה חמה במדרשה

ימי רביעי במדרשה בירושלים

יום נוסף לפי בחירת החוג במכללת הרצוג בגוש עציון

רננה: 0587599859 חרות: 0546396667

רעות לרר ראש המדרשה: 0508751947

ozleisrael.co.il

לפרטים

וקביעת

ראינות

לחיים!

מעשה בבית אבות בארצות הברית שלמשפחה יפה ואצילית הייתה שם סבתא והם היו באים לבקרה תכופות, כמה פעמים בכל שבוע.

פעם התקשרו מבית האבות והודיעו שהסבתא נפטרה.

עשו הלוויה מכובדת, קברו אותה בבית הקברות היהודי ואמרו את הקדיש, לפי כל כללי הטקס. לאחר מכן התאספה המשפחה בבית אחד והם ישבו 'שבעה'.

ביום החמישי ל'שבעה' צלצל הטלפון...

אחת הנכדות הרימה את הטלפון ושומעת את... סבתא על הקו! "היי, מה שלומכם?" היא התעלפה במקום.

שוב נשמע צלצול, הפעם כבר ניגשה הבת והיא שומעת את אמה "הנפטרת" כשהיא מתרעמת על ש"אף אחד לא מגיע לבקר אותי! כבר שבוע שאף אחד לא הגיע!".

נכנסו לרכב, נסעו בדהירה לבית האבות והתברר שהסבתא חלקה חדר אחד עם מבוגרת אחרת. השכנה נפטרה ובעקבות טעות אנוש הם עודכנו בטעות כי אימם וסבתם נפטרה...

הם הרגישו נורא. עכשיו היו צריכים לספר למשפחה של הנפטרת...

כיררו מי הם והתברר שלבן שלה יש חנות באיסט סייד. נסעו לחנות, ולאחר שנכנסו אתו בשיחה, בישרו לו שאימו נפטרה. בשלב זה הם עוד לא רצו לשתפו בטעות שאירעה ואמרו שיצטרכו כעת לדאוג להלוויה.

"מה הלוויה? מי הלוויה?!", התפרץ האיש.

"אמרתי לאמא שלי לא פעם ולא פעמיים, שכל הסיפור של הלוויה הוא מיותר לגמרי... לא מאמין בזה! פשוט לשרוף את הגופה ולסיים בזה את הסיפור".

"אה, מצטערים", אמרו למשמע האג'נדה של הבן. "היא כבר נקברה"... והם סיפרו לו את השתלשלות העניינים.

כעת הבן התחיל לבכות וסיפר:

"יש סיפור ישן בין אמא לבנינו. היא האמינה והמשפחה כולה לא. אנחנו תמיד אמרנו לה שלא נערוך לה קבורה ולא נשלם טבין ותקילין לחינם על חלקה בבית עלמין.

"היחסים לא היו משהו. אמא אמרה לנו שהיא מתפללת כל יום שיקברו אותה ואנחנו צחקנו שהיא לא תיקבר, לא יגידו קדיש ולא שום דבר. ותראו מה שהתפילה שלה עשתה! איזו הלוויה, איזה קדיש. אפילו שבעה ישבו עליה!".

הבן השתנה לגמרי...

מי ייתן ונאמין עד כמה התפילות שלנו חשובות! שנזכור תמיד שלצד ה"לב שבור ונדכא", עלינו להיות כ"בן המתחטא"... שהתפילה תהיה מתוך שמחה ורגש של הודאה אמיתית על כל הטוב והחסד שה' משפיע עלינו.

תפילותיו של משה רבינו הציתו את הנשמות של כולנו להתגעגע לארץ ישראל אלפי שנים. ובשבת נחמו נתפלל שנוזכ בקרוב לראות את התגשמות התפילה העיקרית - "ותחזינה עינינו בשוכן לציון ברחמים", בבניין בית המקדש!

התפילה אינה ביטוי לפרט מסוים בקשר של יהודי לקב"ה, אלא היא ביטוי לעצם הקשר שבין היהודי לאלוקיו והיא נותנת חיות בקיומן של מצוות התורה כולן! בתפילין לדוגמה, התפילה של יד ממושיכה חיות וקדושה ללב ואילו התפילה של ראש ממושיכה חיות וקדושה לראש. אך התפילה אינה המשכת קדושה נקודתית, אלא מחברת את האדם כולו לבוראו.

המספר שמונה עשרה דומיננטי בתפילה, שכן 18 זה "חיי" ומהות התפילה גם היא להביא חיות בעבודת ה'. וכך אנו מוצאים שיש "חיי" ברכות בברכות השחר, "חיי פסוקים ב'יהי כבוד'", "חיי פעמים שנזכר שם ה' בקריאת שמע וחי" ברכות בשמונה עשרה.

לחיים!

חשבתם פעם להיות חוני המעגל? כולם זוכרים איך חוני הכריז שלא יצא מהעיגול עד שירדו גשמים, ואז שוב התלונן על טפטופים קלים ושוב התלונן על גשמי זעף. **בדרך כלל שוכחים את סוף הסיפור, ואולי הוא החשוב ביותר.**

שמעון בן שטח חשב שחוני חרג לגמרי מהכבוד הבסיסי שצריך להיות בתפילה כלפי ריבונו של עולם, ושלח לו ש"אלמלא חוני אתה, גזרני עליך נידוי! אבל מה אעשה לך שאתה מתחטא לפני המקום כבן המתחטא אצל אביו ועושה לו רצונו".

ושמעון בן שטח המשיך ותיאר את התנהלותו של הבן המפונק אותה הוא משווה להתנהלותו של חוני המעגל: "אומר לו: אבא, הוליכני לרחצוני בחמין, שטפני בצונן, תן לי אגוזים, שקדים, אפרסקים ורימונים ונותן לו!" וסיים שמעון בן שטח את דבריו בנימה מפויסת: "עליך הכתוב אומר: 'שמח אביך ואמך ותגל יולדתך'".

באחת משיחותיו האריך הרבי בהוראה שיש ללמוד מסיפור זה בנוגע לאופן התפילה שלנו לקב"ה, וכך אמר הרבי: **"מכיוון שכל יהודי הוא בנו של הקב"ה - בניס אתם לה' אלוקים",** וזאת - מבלי הבט על מעמד ומצבו שהרי 'בין כך ובין כך בני הם' - לכן, תפילתו של יהודי להקב"ה צריכה להיות 'כבן שהוא מתחטא על אביו'.

"בנוגע להנהגתו של חוני המעגל ש'עג עוגה' ואמר 'איני זו מכאן עד שתרחם על בניך' - התחייבות כזו יכול לקחת על עצמו רק חוני המעגל, להיותו בטוח שתפילתו ובקשתו תתמלא תיכף ומיד, מה שאין כן בנוגע לכל אדם, שאינו יכול לקבל על עצמו התחייבות כזו...

"אננם, בנוגע לאופן התפילה עצמה, 'כבן שהוא מתחטא על אביו' - הרי זה ענין השייך לכל אחד ואחד מ ישראל, מכיוון ש'בנים אתם לה' אלוקים' כנ"ל. **הכוונה בזה - שהוא פונה להקב"ה בתוקף ומבקש פעם אחת, פעם שניה ופעם שלישית,** ואם רואה שעדיין לא נתמלאה הבקשה במלואה, אומר 'לא כך שאלתי', ולאידך, כאשר רואה שהמשכת הברכה היא באופן של 'רוב טובה', ואין לו עדיין את ה'כלים' לכן... אין לו להתבייש אלא עליו לומר שלעת עתה נמצא במעמד ומצב שאינו יכול לקבל זאת... ולכן מבקש שיתנו לו את השפעת הברכה בהתאם למעמדו ומצבו בהווה, וכל זה - להיותו 'כבן שהוא מתחטא על אביו'. ואף שזוהי הנהגתו של חוני המעגל - הרי אמרו חז"ל: 'חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותיי אברהם יצחק ויעקב!'.
לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותיי אברהם יצחק ויעקב!".

לת"ת ממ"ד 'שלום' ר"ג
**דרושים מלמדים מחנכי
כיתות במשרה מלאה**

נא לשלוח קו"ח לכתובת
anerw1@gmail.com
או בטל: 054-3354021

אתה חושב שהבעיה שאתה לא מספיק אהוב, אבל מה שכואב לך זה שאתה לא מספיק אהוב

רק אלא שלא הצליחו באמת לקלוט את מהות הזוגיות והנישואין ולצערי הרב, חלק גדול מאוד מאוכלוסיית הגברים לוקה בזה מאוד. מעצם הזיקה הזו שאתה מפתח לאשתך, בעצם מתפתחת כך יכולת עצומה למסור את עצמך אליה ואז, הקשר נהיה קשר טוב. בעקבות זה, שאתה מזהה שהיא עצם מעצמי, שהיא חלק בלתי נפרד ממך, בשר מבשרך, אז אתה אמור לעזוב את התוכנות שלך שאתה במרכז ואז אתה הופך להיות מסור. אתה מבין? שאלתי "כן, בעצם, מה שאני אומר שהיא "עבדה עלי", זה המקום שבו הייתי אמור להוציא מעצמי יכולת התמסרות ולהוציא את עצמי מהמרכז? זה לא קרה? הרי אני בלי סוף מזרים כסף וזמן לבית הזה, לדעתי בחרתי באשה הלא נכונה." המשך איתי.

"זה קרה חלקית. אתה לא הלכת עם הבחירה ולא עמדת מאחוריה עד הסוף. מבחינה מנטאלית, היית אמור להכנס להבנה: לא האם זו האשה הנכונה אלא איך להפוך את הקשר הזה לקשר יותר טוב, יותר בריא ויותר שמח. בלי להציף כל פעם מחדש את הספק. כשיש את הספק, נוצר הרבה קושי ומרידות בנישואין. כשיש יציבות בהחלטה, זה אומר שיהיה טוב, היציבות תייצר כבר את כל הטוב.

שים לב איך כל החישובים שלך מהאשה שלך והבית שלך הוא קשר שסובב סביב מה אתה מרוויח מזה, איך זה תורם לך, איך לא מעריכים אותך ולא אוהבים אותך.

זה ברור שאם זו נקודת המוצא בקשר, יתפתח מאבק בינך לבין הדם. אבל, אם תצליח להגיע למצב שבו המוטיבציה שלך תהיה: לא להרוויח לעצמך אלא שיש לך מישהו שיקר לך אפילו יותר ממך, שזכית לתת לה. כך צריכים להראות נישואין.

טבע האדם, שהוא לא נכנס למשהו אם אין לו רווח ממנו. בסופו של דבר, העיקר זה "לשנות את הראש", לשנות את התפיסה, להבין שאתה מסוגל לתת ולהתמסר וזו הנקודה המרכזית.

אתה צריך להבין, שהכי טוב לך זה להיות מסוגל לצאת מעצמך. "פירטתי לו כנראה שאני לא מסוגל לצאת מעצמי, זה נראה לי בלתי אפשרי מה שאת אומרת" אמר איתי "תקשיב, בסוף זה בחירה, אם אתה לא רוצה ללכת על משהו אמיתי, אין מה לעשות. זה בחירה שלך.

בן אדם מאוד מונח בהרגל חיים שלו, שהוא מחפש את הטוב לעצמו, אתה כן במצוקה, עובדה שכואב לך

אתה אומר: אני לא מקבל מספיק אהבה, אני לא מספיק מוערך. אני מבין שכואב לך, אבל את הניתוח למה כואב לך, אתה לא מאבחן נכון. אתה חושב שהבעיה שלך, זה שאתה לא מספיק אהוב, אבל מה שכואב לך זה שאתה לא מספיק אהוב.

מה שכואב לך, זה שאתה עדיין תקוע בתוך עצמך ולא מצליח לצאת מתוך הבעיה שלך ולהיות איכפתי, רגיש, קשוב ונותן לאחר.

כשהמקום הזה יהיה, אז תוכל להפטר מהכאב שיש לך עכשיו ותרגיש מוערך ואהוב" חתמתי.

ברכה והצלחה

"חשבתי כל השבת, הסתכלתי על אשתי, על הילדים שלי, חשבתי הרבה הרבה הרבה והגעתי למסקנה אחת: אני לא מוערך!!! הם לא אוהבים אותי באמת, אני לא באמת מקבל תמורה אמיתית לנישואין האלה. מנגד, אני מפרנס את הבית, אשתי מקבלת כל מה שהיא רוצה, יש לה כרטיס אשראי פתוח לבזבוזים, קניתי בית לכל ילד והם מעולם לא היו צריכים לדאוג לעבוד על מנת ללמוד או לשרוד פשוט טעיתי בגדול כשבחרתי להתחתן איתה!!!

היא לא אוהבת אותי, לא מעריכה אותי וכל הרעל הזה גם טיפס לילדים עכשיו אני תקוע בנישואים האלה, לא מקבל מהם כלום חוץ מלהרגיש כשלו... פשוט תחושה מוחלטת של בזבוז החיים שלי והכל בגלל טעות אחת שעשיתי לפני 30 שנה."

התחיל איתי לתקוף בלי מעצורים "רגע איתי, תקשיב טוב!!! הטעות שלך היא לא בזה שבחרת מישהי לא מתאימה, אלא בעיקר בתפיסה שלך את מוסד הנישואין.

לפי ההלכה יש 2 שלבים בין הקידושין (אירוסין) לבין החתונה. בקידושין, הגבר אוסר אותה על כולם, הוא מייחד אותה לעצמו. בפועל, אתה כביכול רוכש לך אשה.

בעצם, כשהצעת להדס שתהיה לך לארוסה, אפשר להגיד שזה סוג של רכישה" חייכתי, ידעתי שזה יעיר אותך. חייכתי לתגובה הקשה ובצדק.

"רכשתי אותה? אז הרכישה הזאת הייתה "נפילה".

אני יודע בדיוק מה קורה עם עצמים שאני רוכש, הם מגיבים לי תשואות, אני כמו מלך בעסקים שלי, חוצמזה ממש לא מקובל עליי המונח הזה שרכשתי אותה, מה היא מוצר? איזה מן ביטוי זה?" התרעם איתי "בשביל להבין זאת לעומק, צריך קודם להבין גם מה זה נישואין.

הנישואין, זו הכתובה. זו בעצם כל ההתחייבויות של הבעל לאשה. בעצם, עיקר הנישואין, זה שהבעל משעבד את עצמו לאשתו. ואז, אפשר להגיד שאתה לא קנית את הדם, אלא להפך, היא קנתה אותך. כשאתם כבר נכנסים לנישואין, אתה צריך לגמיר להתמסר לאשתך" הסברתי לו.

"זה מסביר הכל, אני באמת הרבה יותר מרגיש כמו העבד שלה ושל הבית הזה ולא מרגיש לרגע שקניתי פה מישהו" המשיך להתלונן "אתה בטח שואל, למה מתחילים באירוסין? למה מתחילים בזה שאתה "קונה" אותה? הגברים היום, לא מחוברים לנקודת החסרון הבסיסית שלהם, הם מוצאים כל מיני תחליפים שמנסים לכסות על החוסר שלהם וכמובן שאי אפשר. הדרך שבה בכל זאת הגבר מתפתח להתחתן, זה מכל המחשבות ששולטים בו: אתה מסכן ולבד, אתה צריך אשה שתשלים אותך, שתשלים את החסרון שלך, לך תהיה בן אדם שלם, לך תקנה לך אשה.

זה מעין פיצוי לגפשה הבהמית. אתה מתחיל את הזיקה הזאת לאשתך ולמוסד הנישואין מתוך איזה דמיון שאתה הולך לרכוש אותה" המשכתי להסביר.

"בקיצור, עבדו עליי. בגלל זה, כל הגברים מסתובבים עם תחושה כזו של "עבדו עליי", "עקצו אותי"

פשוט טמנו לי מלכודת ונפלתי ברשת, ככה בדיוק אני מרגיש" המשיך איתי להתלונן. "אני מבין שזה מה שאתם הגברים. דרך אגב, לא כולם מרגישים ככה.

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך יש לתפוס בשכל את ה'?

"לית מחשבה תפיסא ביה כלל", וממילא אין לתופסו בשכל. וזה דבר פשוט וידוע לכל, שהוא למעלה מכל הגדרה שכלית ואפילו אמונית. וכמה נזהרו בעניין הזה כל גדולי עולם וחכמי ישראל, בין בעלי פילוסופיה ובין בעלי הסוד, בין תלמידי הגר"א ובין תלמידי הבעל שם טוב. וכל מה שאנו תופסים בשכל הוא רק האור המתגלה אלינו, דרכי הנהגתו וגילוי מידותיו הטובות.

לכן אומרים חז"ל שאי אפשר להידבק בו אלא בתלמידי חכמים או במידותיו הקדושות, שאותן אנו מבינים ובהן יש להעמיק. בדרכי הנהגתו יש להתבונן, וזוהי מצוות דעת אלוקים, שהיא מהעיקריות והנשגבות מכל מצוות התורה, כמו שאומר הרמב"ם שלעתיד לבוא לא יעסקו בדבר כי אם בדעת השם, וזוהי תכלית כל האדם.

נתקלתי בספרי מוסר בגישה שלילית מאוד לכל דבר גשמי ובטענה שהגשמיות מנוגדת לעבודת השם. האם זו האמת?

אני נבוך מאוד מהשאלה. איך הגעתי למצב כזה שמישהו יפנה לאדם קטן כמוני וישאל על ספרי המוסר שנכתבו על ידי ענקי עולם צדיקים וקדושי עליון, שיודעים את האמת לאין ערוך מכל מה שזכיתי לטעום טיפה מטעמה של תורה, ומה לזכוב קצוץ כנפיים אצל הנשרים בשמיים?

וכנראה שהכוונה הייתה להבין האם רבותינו כולם הדריכו בדרך הזו או שיש גם דרכים נוספות בעבודת השם. ובוודאי שכל מה שנאמר בספרי המוסר הוא אמת עליונה ונשגבה, אך האמת האלוקית השלמה כוללת גם דרכים אחרות מלאות אור ושמחה, שתלמידי הבעל שם טוב הדריכו ללכת בהן, אם כי בוודאי גם הם לימדו על הסכנה שיש בעולם חומרי מנותק מדבקות בה'.

ויתר על כן, בדורנו זכינו לשוב לארץ ישראל שהגשמיות שבה מלאת קודש, ועתה שהמלך מכבדנו משולחנו ראוי לטעום מלא חופניים ולהיות שותף לסעודה. זוהי תורת ארץ ישראל שאינה סותרת את דברי רבותינו בעלי המוסר, אלא משלימה אותם לתמונה רחבה שגוונים שונים מאירים ומסבירים אותה.

לפני מספר שנים משהו פגע בגופי. איך אני יכולה לומר "הריני מוחלת וסולחת לכל אדם..."? הרי אני לא סולחת לו.

יש סיטואציות בהן אדם רגיל לא יכול ולא אמור לסלוח, ובוודאי שסליחה בשקר לא תקדם את העניין. בתחום של פגיעות מסוימות צריך להיזהר מלמחול טרם עת, לכן טוב שאת לא משקרת לעצמך כשאינך יכולה לסלוח. וכשם שבתלמיד חכם יש תיאור שהוא נוטר כנחש מצד כבוד התורה, כך לגבי פגיעה מאוסה וחריפה אצל כל אדם, שצריך לנטור כנחש. וזה חלק מתיקון העולם, שלא יהיה טשטוש ורפיון בחריפות המאבק נגד רשע שכזה, ובכגון זה יש אמת בביטוי 'הזעם הקדוש'.

רק בליווי של טיפול נפשי מצד אחד ושל תלמיד חכם מצד שני, יש מקום לשקול כעבור זמן ארוך דיו האם המחילה היא פרי בשל ונכון או שהיא טעות, ולעיתים אפילו הוספת שמן למדורת הנפש הפגועה.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

חיסול ארצי

עד 70% הנחה

על תצוגות ועודפים
בכל המחלקות!

בכל סניפי
מיחסני חשמל

